

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

oversat af det Tydske ved F. [i.e.: Joh. Wilh. Fischer].

Titel | Title:

Bernard Heidenstrom : et Bidrag til den menneskelige Skiebnes Historie

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : trykt hos Johan Rudolph Thiele, 1784

Fysiske størrelse | Physical extent:

72 s.

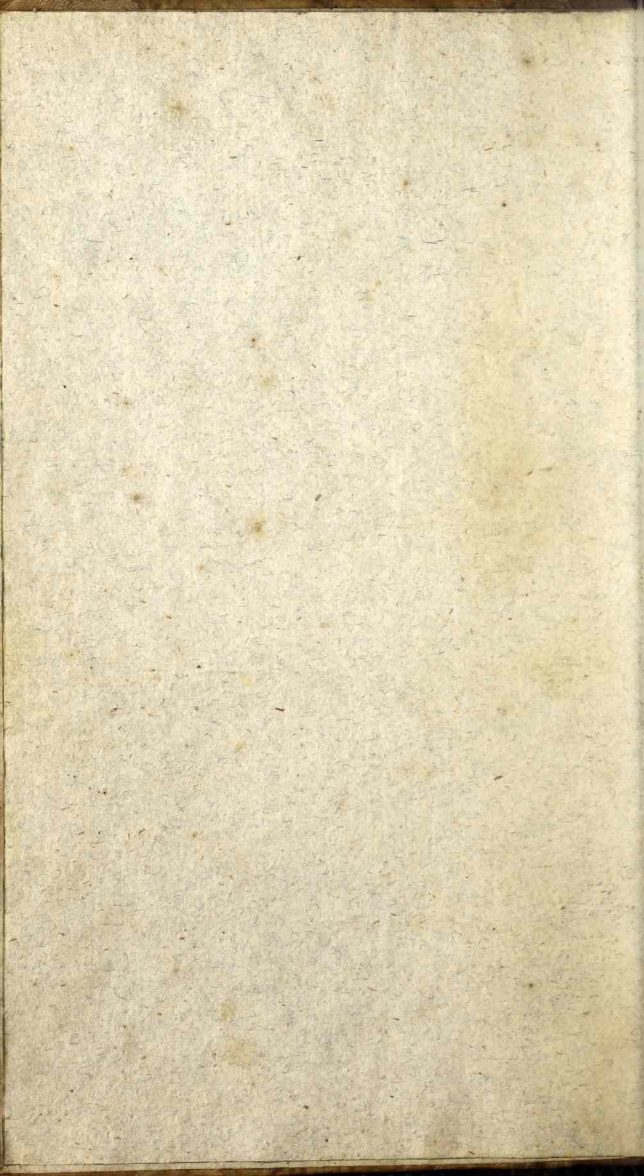
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Bernard Heidenstrom.

Et

Bidrag

til

Den menneffelige Skiebnes
Historie.

Oversat af det Tydske

ved

J.

Kiøbenhavn 1784.

Trykt hos Johan Rudolph Thiele.

Handwritten title or text at the top of the page, possibly a library or collection name.

Horizontal line separator.

Small handwritten mark or number.

Small handwritten mark or number.

Small handwritten mark or number.

Handwritten text, possibly a date or location.

Handwritten text, possibly a title or subject.

Horizontal line separator.

Handwritten text, possibly a date or location.

Small handwritten mark or number.

Small handwritten mark or number.

Horizontal line separator.

Bernard Heidenstrom.

Et Bidrag

til

den menneskelige Skiebnes Historie.

En Udkant af en indisk Provintz ligger Staden Z^{**}, som tilforn var en af Indslands anseelige Handelssteder. Her havde den Heidenstromske Familie opholdt sig i mange Aar; de vare gode Kjøbmænd, som dreve flittig Handelskab, og reiste til de vigtigste Stæder, og for Resten (om Søndag Eftermiddagen i Raadstue Kielderen med et Glas Vin) beknærede de sig ikke synderlig om Verdens Løb. Philip Heidenstrom, som var en velhavende Kjøbmands eneste Søn, der havde lagt sig efter sine Forsødres Mette, skulde nu efter sin Families viise Raadslutning træde ind i Ægtestanden, for at for-

plante den Heidenstromske Stamme. Philip var et aabenhiertet, uersarent ungt Menneſke, ſine Forældres Glæde, ſittig i ſine Forretninger og en god Huusholder, hans Hierte var tilbøneligt at tage Deel i alle Livets uſkyldige Glæder. Siden han var ung, riig og artig i Dmgang, kunde det ikke feile at han jo kunde giøre adſkillige anſeelige Partier. Alt ſom giorde Hindring heri, var hans kiære Onkels og Tantes priſelige Wiisdom; thi de, ſom vare gamle og erfarne Folk, ville at deres Syſters ſens Tilbønelighed ſkulle rette ſig efter Fordeel, de vidſte meget betænksomme at veye indtagende Skionhed mod Formue og en god Familie, og ville ikke lade ſig ſige, at unge Folk i Giſtermaals Sager ſeer bedre med egne Øyne, end de med deres klareſte Brillen. Philip gik daglig paa Contoiret, beſøgte Markederne ſittig, kiorte om Søndag Eſtermiddagene med ſin Mama ud paa deres Gods, forglemte ikke hver Aften at forelæſe hende et Stykke af tusinde og en Nat. Under diſſe Beſkieſtigeller begyndte han at blive ſølſom, det blev Dag i hans Siel og han ſølte noget tomt i ſit Hierte, ſom blev ham deſto ubegribeligere, ſom det mange gange pludſelig ganſke opfyldte det, naar han gik forbi en vis Sophies Handelsbod, hilſede hende og hun igien hilſede ham med et ubefrikelig elſkverdigt Knix. Da denne Sophie maaffee oftere vil forekomme i denne Beſkrivelse,

Skivelse, kan det ikke være saa galt, at fortælle noget mere om hende paa dette Sted.

Zeldorf, Sophies Fader, en fremmed Kiøbmand af middelmådige Omstændigheder, havde boesat sig i Z**, dette skaffede ham megen Fortræd, helst af hans Kolleger, som vare fødte og havde staaet i Bære der i Byen; thi disse ansaae det for et Indgreb i deres Rettigheder, som gjorde Skaar i deres Fortieneste i Handelen. Da stak de alle Hovederne sammen og anvendte alle deres Kræfter paa at styrte Zeldorf, og det saa meget mere da han var bleven dem temmelig vigtig; det gik ogsaa an, og den arme Mand blev efter nogen Tid saa ruineret, at han besluttede at reise til America, hvorfra han ikke kom tilbage, og efterlod en frugtsommelig Kone tiligemed Sophie, som den Tid kun var 9 Aar gammel. Hans Kone, som havde elsket ham overmaade høyt, saa sig nødsaget paa dette fremmede Sted, hvor hun var omringet af lutter nidkierne Handelsfolk, at fortsætte en liden og ubetydelig Handel. Vel holdte de nu op at forfølge hende, men mere bekymrede de sig ikke om hende, og om man en og anden gang hjalp hende med et lille Pengelaan, da skede det ikke af Menneskefierlighed, men meget mere for at saae Leilighed, naar man fordrede Pengene tilbage, at kunde kildre den gamle Avindsyge, man havde mod

den Zeldorfske Familie. I saadanne Omstændigheder kunde hun ikke have mange fornøjelige Timer, hun fortærede sig selv daglig med indvortes Græmmelse, hendes ældste Datter, som imidlertid var voren til, havde hun opdraget til at handle, og hun maatte næsten hele Dagen fra Morgen til Aften sidde i Bod, mens hendes Moder hjemme beskæftigede sig med at tænke paa sine kummerlige Omstændigheder, og opdrog den lille Mariane, som blev født omtrent et halvt Aars tid efter Faderens Reise.

Sophie var omtrent 17 Aar gammel, i hendes blomstrende Ungdom og Skønhed. Hun sad en Dag i sin Bod, hældende Hovedet paa sin Arm, og tænkte paa sin gode ulukkelige Moder, som laae syg hjemme; paa den meget slette Handels, paa hendes egen Tilstand, i Fald det skulde behage Forsynet at kalde hendes Moder, og paa flere saadanne Ting. En stor Taare havde nu trængt sig frem i hendes Øjne, og rullede i Øjnene Krogene, hun ville just vende sine store blaae Øjne imod Himmelen, for der at søge Hielp, da pludselig en ung Herre traadte ind, og forstyrrede hende i hendes eensomme Betragtninger. — Det var Philip. — Den gamle Heidenstrom havde for nogen Tid siden forestraakt Madame Zeldorf et lidet Pengelaan, og da han just brugte Skillingen, faldt det ham ind at det nu maatte være

være Tid at fordre dette Laan tilbage. Der var just ingen ved Haanden, uden hans Søn, og denne maatte altsaa afsted for at indkræve Gielden, eller i det mindste paa god Kiøbmands Maaneer at erindre derom. Saadanne Forretninger var ikke nye for Philip, og han havde hidindtil ligesvem udrettet dem med den dertil hørende Koldsindighed. Han kiendte ikkuns lidt til Madame Zeldorf, og slet intet til hendes Datter, da han dengang til en særdeles Trøst for sine Forældre beskymrede sig mere om Handelsforretninger end om saa smukke Piger. Han traadte altsaa med megen Koldsindighed og Driftighed ind i Bodden, for at udføre sit Verinde. Men da han saa Sophie i denne Tilstand, hendes svømmende besklemte Øyne og Taarer paa Kinderne, hendes hele Person, som kunde opvarme den koldeste, da var det ude med al hans Driftighed og Eiegenlydighed. Han rødmede, fremstønnede mange Complimenter, og bad tusinde gange om Forladelse, og da denne Soel havde al for hastigt overrasket ham, saa sagde han endelig, at han var kommen for at fordre den gamle Gield hos Madame Zeldorf. Saa uforstaaelig, som hans Foredrag endogsaa var, saa forstod Sophie det dog fuldkommen. Hun undskyldte sig og sin Moder paa det bedste, forestilte ham med meget Eftertryk hendes Moders uhyggelige Tilstand, viiste ham ganske

uskyldig og aabenhjertet hendes hele Kasse og
 Kontobog, og sluttede med, at hun tog Philips
 Haand, og bad ham ret hjertelig, at han hos
 hans Fader ville lægge et godt Ord for hende og
 hendes Moder, hvilket han ogsaa lovede, og der-
 paa bad Farvel. Da han siden efter gav sin Fader
 Underretning derom, fortælte han meget nøye
 alting som det var, og glemte ikke en meget
 virksom Forbøn. Nu mærkede den Gamle først
 hvad han havde gjort. Han rystede med Hove-
 det, slog Krøller paa Næsen, drejede sin Paryk,
 paatog sig en meget betænkelig Mine, sadte sig
 ned igien, og udbød ofte i disse meget betydende
 Ord: O jeg Dyr! — Ved Bordet søgte han
 Lejlighed at tale om den Zeldorfske Families Om-
 stændigheder, opholdt sig meget ved Smaating,
 talte vidtløftig om Faderens Bortreise, som meget
 lignede en Undvigelse; om den lille Marianes be-
 tænkelige Fødsel, som skede sex Maaneder deref-
 ter; om Familiens nærværende Omstændigheder,
 som man burde ansee for Guds retfærdige Straf
 og saadant mere. Men her seilede den gode Mand.
 Hans Hensigt var formodentlig at giøre den Zel-
 dorfske Familie foragtelig for hans Søn, og
 bringe ham paa de Tanker, at et saadant Partic
 var meget for ringe for en anseelig Kiebmands
 Arving, og at man aldeles ikke maatte tænke
 derpaa. Men Philip kunde ikke undgaae Kier-
 lighed,

lighed, siden han endnu ikke kiendte den. Han vidste ikke, at denne Hengivenhed til Sophie, denne mægtige Deeltagelse i hendes Skiebne, var Kierlighed. Han kaldte det kun Medlidenhed, og kunde nu ikke finde nogen behageligere Tidsfordriv, end naar han tænkte paa Midler, til at forbedre disse gode Folks Omstændigheder.

Hans gode Hierte indgav ham hastigt et Raad, at see Sophie igien, og hvad den gang syntes at være ham endnu vigtigere, at hjælpe hende. Som første Contoirbetient havde han en anseelig Løn af sin Fader, og da han levede ordentlig og brugte lidet, saa havde han oplagt en temmelig Deel deraf. Heraf tog han 100 Dukater, gik dermed til Sophie og sagde: det var saa langt fra, at hans Fader vilde falde hende besværlig med denne Fordring, at han meget mere gjorde sig en Fornøjelse af, endnu at opvarte hende med et lidet Baan, som hun igien kunde betale efter hendes egen Længselighed, naar hun vilde. For Sophie og hendes Moder, som da just nødvendig brugte Penge, var dette Forslag ligesaa velkommen som, uventet.

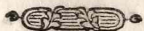
Sophie havde allerede første gang fattet Godhed for ham, og da hun saae, at han saa redelig havde holdt, hvad han i Gaar lovede, gav hun ham saa uforstillet Uafkyldighedsfulde Tegn paa hendes

Taknemmelighed, saa hun derved gjorde sig Philip mere forbunden.

Ynglingens Tanker var nu næsten bestandig hæftede paa Sophie. Han vidste selv ikke, hvoraf det kom at han saa tit gik forbi Sophies Bod, og følede en saa inderlig Glæde naar han saae hende deri, og kunde hilse hende der. At det, som han følede for hende, var Kierlighed, derpaa tænkte han endnu ikke; men andre, især hans Moder, blev opmærksom over hans Forhold. Og saaledes stod Sagene, da Philips viise Farbrødre og Sødsfændebern kom luffende med deres Ægteffabs Forslaa, som dengang vare den gode Yngling særdeles ubehagelige. —

Hans Moder mærkede, at han alletider var saa adspredt, naar han reiste ud med hende, ofte gav bagvendte Svar, ikke længer læste for hende saa smukt og saa gierne som ellers, hun erfarede ogsaa, at han ikke mere var saa ivrig i sine Handelsforretninger. Derfor troede hun, at det var nødvendigt at udspørge ham, og paa denne Maade fik hun Sandheden at vide uden mange Omstændigheder. Nu fik Philip først at vide af sin Moder, at han elskede Sophie. Den gamle Madam Heidenstrom tænkte ganske anderledes om denne Kierlighed, end nogle Læsere maaskee skulle forestille sig. Ogsaa hun var af en mindre Kjøbmands Familie; hendes Mand havde ægtet hende mere af

af Tilbøielighed end for hendes Midlers Skyld, og derved opbragt næsten alle sine Slægtninge. Fornemmelig maatte denne gode Kone ved mange Familiesammenkomster taale megen trykkende Stolt-
hed og nedbøende Foragt. Dette gjorde hende da, naturligviis, ikke heller ndmyg, og hun søgte af alle Kræfter at betale Lige for Lige. Den gamle Heidenstrom tænkte anderledes, han behøvede ofte sine Slægtninge; det havde ofte fortrudt ham, at han havde stødt dem for Hovedet, og nu skulde hans Søn Givtermaal, hvilket han ganske ville overlade til deres Balg, gjøre alting godt igjen. Philips Moder havde altsaa meget mere Marsag til, at være fornøjet med hendes Søn Tilbøielighed, end hans Fader. Thi deels elskede hun sin Søn, og vilde gierne see ham lykkelig, deels var det hende magtpaaliggende ved denne Længsel, at spille sin Mands Slægtninge et Puds, og just ikke at lade det gaae, som de vilde have det. Hun raadede altsaa Philip, ikke længer at gjøre nogen Hemmelighed af sin Kierlighed, for al-
ting at erklære sig for sin Pige, forvise sig om hendes Bisald, og siden offentlig begiere hende. Phi-
lip fulgte sin Moders Raad, gjorde nærmere Be-
kiendtskab med Sophie, aabenbarede hende sin Kierlighed, erholdt Forsikring om hendes, og det gik altsammen saaledes til, som man kan læse i saa mange tusinde og tusinde Bøger. —

Nu

Nu hændte det sig engang, at den gamle Heidenstrom, i Nærværelse af forskellige Onkler og Tanter gjorde sin Søn et Forslag, om at vælge sig en Kone. Fra alle Hjørner i Kammeret hørvede sig nu forskellige Stemmer, hvoraf nogle foreslog et, andre et andet Partie. Philip kaldt dem ind i Salen, taltede for deres gode Hensigter og sagde, han havde allerede fundet en Pige, med hvilken han haabede at blive lykkelig. — Og hvad for en? spurgte alle med store Øyne og opspilede Munde. — Hvorledes? hvad? uden min Tilladelse? — spurgte den Gamle. — Hvad er det for en Pige? — "Madame Zeldorfs ældste Datter. — „ "Hum Mammeselle Zeldorf! — raabte samtlige Frue Tanter, saae paa hinanden og skød Krøller paa Næsen. — „ Jeg troer, at de spøger kun; hun har jo ikke mere end hun staaer og gaaer i, og vores Lieneres Kammer er bedre forsynet end hendes Bod. — „ Spøg eller Alvor, raabte en gammel forædt Raadsherre. — Dette er intet Partie for ham, Herr Fetter, for en riig Kiøbmands eneste Arving. Spil han os ikke igien saadan en dum Streg, som hans — — — Her kaldt den gamle Heidenstrom den tykke Raadsherre saa høyt ind i Salen, at denne aldeles ikke kunde udtale det sidste Ord.

Alting gik nu løst paa den gode Philip, og han stod iblandt dem, som en gammel Eeg for Stormvindene. Sophie havde fæstet saa dybe Rødder i hans Hierte, at han hverken stod til at tvinge med det Gode eller med det Onde. Dette gjorde et almindeligt Oprør i Familien. De stolte og høvngierrige Slægtninge gave Skylden paa den gamle Heidenstrom, denne paa hans Kone og Søn; men alle søgte at hævne det paa den gode Sophie, som hele Byen nu talede om, og udraabte for de unge Mandfolks Forsørerske. Naturligviis gav det overalt intet god Blod og ingen glade Dage, og hvem veed, hvorvidt det dog ved saa megen ond Haarnakkenhed paa den ene, og saa megen Bestandighed paa den anden Side, Kunde blevet bragt, dersom ikke et uventet Tilfælde havde gjort Ende paa det alt sammen.

Den gamle Heidenstrom, en stærk Blodriig Mand, som levede godt og havde saa Bekymringer, og derved daglig tog øyensynlig til i Færdme og Kræfter, blev pludselig syg og døde af et Slagstod. Derved blev Philip, som netop var myndig, sin egen Herre og eneste Besidder af sin Formue, saa ingen havde noget over ham at sige. Han ægtede altsaa Sophie, nogle Maaneder efter hans Faders Død, uden at bryde sig noget om sin Familie. Dette forarsagede en overmaade stor Fortrydelse hos dem alle. Vel havde

havde det opegget Stridigheder iblandt dem, om endogsaa Philip havde taget sig en Kone efter deres Valg; thi saa mange de vare, gjorde hver sit Forslag; men at dette unge Menneske havde være saa uanstændig, og gaaet dem allesammen forbi, ja ikke engang buden dem til Bryllup (han vidste nok forud, at ikke en eneste af dem var kommen) dette holdte de for en Forbrudelse, som umuelig kunde tilgives.

Philip levede imidlertid fuldkommen lykkelig med sin Sophie, og begge disse Elskede sølede nu deres Lykke dobbelt, da de tilforn havde maattet udstaae saa megen Lidelse og Bedrøvelse. De havde begge taget deres Mødre til sig, og disse foretogede deres Børns Lykke, da de begge vare rejskafne, og havde Erfaring nok, til at viide, hvor ulykkeligt det Ægteskab bliver, hvor Svi-gerforældrene indpuste og underholde Stridigheder mellem deres Børn. Philip var endnu lykkeligere, da han ikke anvendte alle Timer af Dagen til sine Forretninger, men ogsaa sparede nogle til at fornøye sig hos sin Kone; thi han var riig nok, og hans Unlæg gik mere ud paa at beholde, end at formere hans arvede Formue. — De unge Folk forglemte sig altsaa ganske i Glæden af deres Lykke, og ventede, at den skulle vedvare evig, da man imidlertid fra alle Sider tillavede dem den bitterste Drik af Lidelser.

Den

Den unge Heidenstroms Forretninger fordrede nødvendig en Reise til Amsterdam, og han besluttede den saa meget hellere, da han havde Haab om, der at indhænte Underretning om hans Svigersfader. Hans Sophie var frugtsommelig, og det traf sig just saaledes, at han kunde haabe ved sin Tilbagekomst at kysse et levende Beviis paa hendes sande Gienkierlighed. Han overgav altsaa Handelen til en gammel Betient, som han holdte for tro, og som ogsaa hidindtil ved hans Faders Handel havde været det. Fra Sophie og de tvende Gamle tog han den sømmeſte Afſkeed, og begav sig altsaa i Guds Navn paa sin Reise. —

Jeg har forhen ved Fortællingen om Sophies Omſtændigheder forglemt noget, som just hører hertil, og hvilket jeg altsaa nu maae fortælle. — Iblandt Kiebmændene i 3te var en vis Sandler den anſeeligſte og rigſte, han havde været enſte Arving til en umaadelig Formue og ſin Moders Øneſteen, var meget ſlet opdraget, og var altsaa blevet et meget ſlet, udførvende Menneſke. Af en Hændelſe ſaae han Sophie (juſt den Tid hun førſt blev Kiendt med Heidenſtrom) og ſaa brændte han af Begierlighed til denne Pige. Men det var ikke hiin rene Id, ſom Philip ſølede for hende; han vilde kunſt tilfredſtille ſine nedrige Begierligheder hos hende,

og

og var dumdriftig nok til desangaaende, at giøre hende de meest usorffamede Forslage, som enhver ærefier Pige maatte blive skamrød ved at høre, og opvække den yderste Foragt mod en saadan Elsker. Sophie lod ham gaae vred bort, men begik den Svaghed, hverken at sige sin Elsker eller sin Moder noget derom, og da Sandler ikke heller holdt det for raadeligt at udbrede det, saa erfarede intet Menneſke noget deraf. — Foragtet Kierlighed føder Had, og dette pleyer alletider at være heftigere, end som Hensigterne vare ved den første. Dette var Hendelsen med Sandler. Sophie var nu tabt for hans Begierligheder, og han tænkte nu allene paa at hævne sig over hende.

Da han kiendte den ganske Heidenstromſke Families Had imod hende, saa forenede han sig snart med dem, for at styrte den arme Kone i Ulykke. Dette kunde saa meget lettere skee, da han selv beklædede et anseeligt Øvrigheds Sted, og formedelt sin Rigdom formaaede meget i Staden. Disse Nederdrægtige smedede da alle tilfammen et meget sort Anslag imod den beklagelsesværdige Sophie. —

Der var allerede ofte i 3** udgaaet de skarpeste Forordninger, angaaende Rigtighed i Maal og Vægt, og Loven truede Overtræderne med de haardeste Legems Straffe og Fængsel. Sophies Fiender bestal altsaa den gamle Handelsbetient,

og

og denne Nedrige lod sig ved Penge og anseelige
Løster forlede til, i hans Herres Fraværelse at
anskaffe lutter falske Maale og Bægter, som for
resten saae de gamle meget lige. — Disse Skiel-
meres Hevn gik videre imod Sophie, end imod
hendes Mand; deels fordi han dog eengang hørte
til deres Familie, og deels fordi de efter So-
phies Forskyldelse havde et andet Anlæg med ham.
For da ikke at udsætte ham for nogen Fare, under-
søgte man paa Øvrighedens Begne to Dage ef-
ter Heidenstroms Afreise baade Maal og Bægt,
og de vare alle rigtige. Tiorten Dage derefter
undersøgte man igien, og de vare alle falske. —
Sophie havde vel, som en god og huuslig Kone,
ogsaa seet noget med efter Handelen, men dog be-
kymret sig meget lidt om Maalene, da de saa me-
get lignede de gamle, og da hun tillige ikke tænkte
paa noget Ondt. Handelsbetienterne rejsfærdig-
gjorde sig, og skiede alt Skylden paa deres Frue.
Den høstfrugtsommelige Sophie blev altsaa uden
Barmhiertighed sat i Fængsel, og behandlet som en
grov Forbrynder. Hendes Moder og Svigermo-
der bleve begge sat i et andet Fængsel, eftersom man
beskyldte dem, at de ogsaa vidste noget derom; Kon-
toiret og Bodden blev lukket, og man anlagde Pro-
ces mod Sophie. Man dømte hende da, som en
offentlig Bedrager, til Fugthuset; men hun
oplevede ikke Fuldbyrdselsen af denne uretsfærdige

og af den forfærdigste Ondskab udtænkte Straf. En saa voldsom Medfart og Skam forvaarsagede, at hun nedkom for Tiden og fødte en Søn, der blev kaldet Bernard Heidenstrom og som er Helten i denne Historie. Denne lastede hun paa sin Dødsfæng, og tre Dage efter hendes Nedkomst, da hun just laae i de sidste Aandedrag, kom hendes Mand, som endnu ikke vidste et Ord af alt dette, tilbage, han havde saa meget som mueligt hastet med sine Forretninger, for at komme hastig tilbage, og være nærværende ved hans Kones Nedkomst. Paa den heele Reise underholdt han sig med Forestillinger om den nye Glæde, som ventede paa ham. Han modtog allerede det lille Pænt paa hans Kierlighed af Moderens Hænder, følede allerede ved det første Kys enhver sød Faderfølelse. — Og da han kom hjem, fandt han alting forstyrret, saaet lutter fremmede Ansigter, og endelig erfarede han den hele forfærdelige Historie om hans Ulykke. Enhver kan lettelig forestille sig hans Tilstand. — Han foer forvildet og rasende til Fængselet, styrtede sig over sin Kones Lege, greb hendes kolde Haand, og raabte: "Kone, jeg seer Døden paa dine Læber. Jeg veed, du er uskyldig, men af din egen Mund vil jeg høre det. — Er du uskyldig? „ — — Sophie saaet stivt paa ham, Liv og Kraft syntes paa nogle saa Øyeblikke at vende tilbage til hende.

de. Hun vendte sig til Siden, hvor den lille Bernard laae lige ved hende paa Straaelet. Drengen laae og græd, uden at vide, hvor stor Marsag han havde dertil. Sophie viste sin Mand ham, og sagde med svag Stemme: Bedste, see min Lille, dit udtrykte Billede! Ved dette Pandt paa vores Kierlighed, som jeg sædte med Angst og Smerte! jeg er uskyldig. — Philip tog sin Søn, løstede ham og raabte: "Nu da, ved dette Pandt paa vor Kierlighed! du skal blive hævnnet.," — Han kyskede endnu engang sin Søn, kyskede endnu engang sin døende Kone, og med dette Kys forlod Livet hende. Nu ilede denne ulukkkelige Mand fra Fængselet, og hjem til sit Huus, hvor en tro Betient aabenbarrede ham Opfinderen og Hovedmandene for denne skammelige Gierning. Herved lod han sadle en Hest, tog i Hastighed saa meget Guld og Kostbarheder med sig, som han kunde bringe bort, ladede to Pistoler, og reed saaledes til hans Onkels, den tykke Raadsherres Boepæl, men han traf ham ikke, da han Dagen tilforn var reyst med Sandler til sit Landgods. Philip fulgte ham derhen og fandt dem begge spadserende i Marken. Han skied sin Onkel lige igiennem Hovedet, men det andet Skud, som var rettet paa Sandler, seilede og skøn forbi. Philip trykte sin Hat dyb ned i Øjnene og raabte: "Saa Gud

straffe dig da, siden jeg ikke skal! „ — derpaa gav han sin Hest af Sporene og jagede afsted.

Denne Sag gjorde en forfærdelig Opsigt, Raadsherren var bleven død paa Stedet, og Sandler skillede strax Stifbreve overalt efter Bierningsmanden, men da Philip kom over Grænderne, forandrede han Navn og Klæder, og undkom lykkelig og vel, førend det blev berettet ved Hoffet. Der blev strax sat en Commission, for nøye at undersøge Sagen.

Philips Moder og den gamle Madame Zeldorf befandt sig i de forfærdeligste Omstændigheder. Begge vare paa engang berøvede deres Børn, sadde i Fængsel, uden Ven, uden Haab, og uskyldig styrtede i Slam og Elendighed. — De bleve ofte forhørte, man kunde ikke overbevise dem noget, men alligevel maatte de blive i Fængselet. Sagen var saa utydelig og forvirret, at man aldeles ikke kunde hitte Rede deri, indtil alting paa engang ved et besynderligt Tilfælde blev aabenbaret.

En Smedkersvend havde for nogen Tid siden været i Z^{**}, og kom nu derhen igien. Han hørte da den nyelig fortalte Hændelse, hvoraf dengang hele Staden var opfyldt. Af Sophie havde han, da han for nogen Tid siden var i Z^{**}, og som en fattig vandrende Haandverksburs gik og betlede, ikke allene nydt anseelige Belgierninger,

men

men hun havde ogsaa skaffet ham Arbejde. Da han nu hørte sin Belgiererindes ulukkkelige Skiebne gik han til den øverste Commissar, faldt ned for hans Fødder, bad om Naade, og lovede at aabnebære alt. — Han tilstod da: at den gamle Handelsbetient havde for nogen Tid siden anmodet ham om at forfærdige adskillige falske Alne om Staten, og givet ham nogle rigtige til Mynster. Ved anseelige Gaver havde han ladet sig forlede dertil, uden at troe, at det kunde have saa slemme Følger. Man tog den gamle Skelm ved Bingebeuet, han bekiendte alting og fik sin forrædte Straf; men Sandler undgik dem, deels fordi han ved denne Lejlighed ikke sparede Penge, deels fordi han skød al Skylden paa den tykke Raadsherre, som var død, og ogsaa virkelig havde paataget sig Hovedforanstaltningen. Philips Moder og Madame Zeldorf bleve da, som Ulykkelige, igien sat paa frie Fod, og overladt deres Formue; men Bernard gav man en lovmæssig Formyndere, og satte ham i et Baisenhuus, for der at opdrages.

Det gjorde den Heidenstromske Familie ondt, at see en af deres Slægt og endnu dertil af saa anseelig en Formue at være i et Baisenhuus. De anholdte saa ofte hos Øvrigheden, indtil endelig Best Heidenstrom, en bedaget Raadsherre, som havde ægtet Sandlers Moder, og ingen Børn

havde, udvirkede sig Tilladelse at tage sin unge Brodersøn af Vaisenhuset, og for visse Kostpenge at opdrage ham. — Bernard var omtrent et Aar gammel, da hans Onkel tog ham til sig. Man gav han en Amme, besørgede ham Klæder og Underholdning, og bekymrede sig for Resten ikke meget om ham. — Da Ynglingen her har tilbragt de første Aar af hans Ungdom, saa vil det ikke være overflødigt, at sige noget mere, om Hr. Bøyt og hans dyrebare Egteskælle.

Bøyt Heidenstrøm, en Bøxelerer af maa-
delig Formue, var formedelst hans skønne Sta-
tur, formedelst hans Bøgs efter alle Udmaal-
inger anseelige Proportion, formedelst hans lang-
som skridende Gang, og hans alvorlige, altid ef-
tertænkende Mine, — blevet valgt til Raadsherre.
Da han alletider frekventerede Raadhuset til den
behørig Tid, forholdt sig der meget stille, og al-
drig begyndte Stridigheder, og heller ikke vegrede
sig at give sin Stemme i nogen Sag, som blev
besluttet af de andre, saa blev han af den ganske
Stad anset for en retskaffen, from og fornustig
Mand. Hans Bøxelhandel gik saa jævnt. Den
anseelige Formue, som han havde arvet, havde
en Tid af 24 Aar temmelig formindsket sig, da
han meget sielden kom i Contoiret, underskrev
sine Breve, uden at læse dem, og for Resten
overlod det alt til en gammel Bogholder, som
var

var hans beste Ven, og fra Barnsbeen kiendt med ham. Han havde heller ikke megen Tid tilovers dertil; thi fra Klokken ti om Aftenen og til ni om Morgenens, og om Eftermiddagen fra Klokken tre til fem pleyede han at sove, og brugte siden efter hvergang en halv Times Rolighed, for at besinde sig paa hvad han havde drømt, og at slaae op derover i Drømmebogen. Hans øvrige Tid fordrev han med hans Forretninger, som Raadsherre, hos hans kiere Egtesælle, og med den nødvendige Æden og Drikken. Da hans første Kone var død, hentærede han i fuldkommen Uvirksomhed et halv Aar, for at trøste sig over den salige; og den anden Kone tog han sig blot formedelsk Kioffenseddelen, som hver Aften kostede ham en Time, og mangen Time om Natten, og aldeles betog ham de nødvendige Sielenkræfter til hans Embedsforretninger.

Hans anden Kone, som var Enken, Madame Sandler, var af en langt anden Karakter. Hun var et lille, trindt og buttet Fruentimmer, som ganske følte Værdet af hendes lille Person, og bestandig søgte at forhøje det. Hun havde ægtet sin første Mand i et Anfald af Gistefuge, og fordi hendes Faders Landgodser behagede ham saa vel, og denne hastige Overgang fra Forpagterjomfru til Dame, havde virket saa stærk en Forstyrrelse i hendes smule Hjerne, at hun aldeles

ikke kunde finde sig i sin nye Tilstand. Strax efter hendes første Mands Død, besluttede hun at gifte sig igien; thi allene Navnet, Enke, var hende, saavel for dets indvortes som udvortes Betydning, aldeles uudstaaeligt. Den gode Bemt, som just ogsaa søgte en Kone, traf Valget, deels formedelsst hans anseelige Hønde og Tykkelse, formedelsst det gode Rygte, som hans Retskaffenhed, og allermeest fordi hun gjorde sig Haab om, at faae et uindskrænket Herredømme i Huset, hvilket hun i sin salig Mands Tid kun havde have over sine Tienestepiger. Strax efter sin Indtrædelse i den nye Huusholdning foretog hun sig en almindelig Omkalfatring, som endogsaa strakte sig til Handelen. Om denne har vundet eller tabt derved, lader sig ikke nøye bestemme, da den ganske og aldeles stod under den gamle Bogholders Opsyn, som havde en ung rødmosset Svend, der havde staaet sin Lære ud hos den gammel Sandler, til Medhielper. Disse begge indrettede det saaledes, at deres egen Fordeel derved ikke blev forglemt. Hverken Bemt eller hans Kone fordrede nogen Tid Regningen af dem, den første var tilfreds, naar man lod ham rolig æde, drikke og sove, og den anden, naar Kassen altid stod aaben til de Udgifter, som hun havde nødig.

I dette Huus blev Bernard opdraget. Hvorfor just Lodden traf paa Bemt, at tage ham til sig,

sig, det veed man egentlig ikke; maaskee den unge Sandler magede det saaledes, for at Bernards Formue kunne bøde paa hendes Omstændigheder, der Dag for Dag blev slettere og slettere.

Hans Barnepige blev af en Hændelse bekendt med den gamle Madame Zeldorf, der nu med Philips Moder levede ganske eensom og ubekendt, og boede i en Afskrog i Staden.

Disse ulukkelige begræd her med hinanden Tabet af to elskede uskyldige Børn, og ofte under Overvægten af deres Elendighed, naar de ganske følede deres Tab, kunde de ikke afholde dem fra, at forbande Ophavsmanden for hiin skammelige Gjerning. De vare nu allene i den viide Verden, uden Ven, uden Hævner; thi den Dpreising, som de havde faaet, stod i intet Forhold med den dem skeete Uret. Man forestille sig altsaa, hvad det maatte være for en Trøst i deres Bedrøvelse, naar de i den lille Bernard kunde see det fuldkomne udtrykte Billede af deres elskede Børn, endnu den eneste dyre Levning af deres styrtede Familie. De gjorde sig Barnepigen saa forbunden, at hun tilbragte hele Dagen hos dem, og den lille Bernard havde i saa Maaneder vendt sig saa meget til begge sine Bestemødre, at han bestandig var urolig og utaalsmodig, naar han ikke var i deres Selskab. For det øvrige kunde Opvarterken i Hr. Weits Huus gjøre med Barne

net

net hvad hun vilde, eftersom man kun var betænkt paa, fierdingaarsviis at imodtage de anseelige Kospenge, og brød sig ikke videre om Barnet. Det kunde altsaa aldrig mangle hende paa Ufluater, at gaae med den lille Kostgænger til hans Bestemødre. — Af disse blev altsaa Bernard opdraget, og sandelig de gode Mødre kunde i deres gladeløse Alder ikke have nogen behageligere Enffel. Thi ikke allene alle Træk af begge deres Børn forenede sig paa den meest indtagende Maade i Ansigtet hos denne elskværdige Dreng, og udviklede sig daglig mere; ogsaa Philips og Sophies Charakterer udtrede sig hos ham stærk, mild og ædel, og gav det skønneste Haab. — Og naar da de med Barnets uskyldige Leeg tænkte tilbage paa den Dag, da deres egne af den samme Alder det samme Udsende og samme Tænkemaade legede omkring dem, da var det en Glæde, som var ledsaget med megen Bemodighed, men endogsaa denne Bemodighed var dem nu behagelig. — Dannet og opdraget af dem, opnaaede Bernard sit siette Aar. I Bents Huus troede man naafadelig, at Opvartersken bragte ham til Skoelen, da han imidlertid var hos hans Bestemødre; hvor han lærte mere, end om de havde holdt ti vise Skolemestere og tyve endnu visere Fransøiser til ham. — Nu begyndte man at værdige ham mere Opmerksomhed, han blev ofte, besynderlig ved Familiesammenkom-

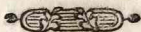
komster, bragt med til Tasselet, og man forundrede sig ikke uden Marsag over denne Drengs gode Manerer og Anstændigheder. Men engang brød den gode Bernard ulukkeligviis ud, og sagde, at han havde lært dette af hans Bestemødre. Man lagde Mærke dertil, anstillede Undersøgelser, og alt blev aabenbaret. Disse gode Madamer vare den Heidenstromske Familie endnu bestandig en Torn i Øjnene.

Den gamle Alvind imod dem vedvarede endnu bestandig, og intet kunde være dem ubehageligere, end at se deres unge Fætter under deres Opsyn. Den gamle Barnepige blev da strax paa Stedet jaget ud af Huset, og Bernard sat i Kost hos en gammel Enarvurn Magister, som havde den strengeste Befaling ikke at lade ham gaae ud af Kammeret, end sige til hans Bestemødre. De gode Gamle vare altsaa nu paa engang berøvede deres eneste Fornøjelse, og hvor meget en saadan Haardhed og Grusomhed maatte nedslaae dem, kan man let forestille sig. Den eneste Trøst de endnu havde tilbage, var Madame Zeldorfs yngste Datter, Mariane, som nu havde opnaaet sit tyvende Aar. Hun var opdraget under Kummer og Taare, men ikke desto mindre var hun skøn, og hendes Uskyldighed og utvungne Bæsen gjorde hende ubeskrivelig elskværdig. Hendes Moder skikkede hende engang til en nærliggende Landsby, for
at

at spørge om noget Læred, som hun havde ladet blege. Mariane kom ikke tilbage, og naagtet al Efterspørgsel kunde man ikke erfare det mindste om hendes Opholdssted. Dette sidste Stød, som berøvede disse Ulykkelige i deres Hjelpbehøvende Alderdom al Understøttelse og Glæde, nedtrykte dem fuldkommen, og alt, hvad de nu ønskede dem, var Døden.

Bernard befandt sig imidlertid hos sin Magister. Han var nu sadt i en ganske nye Kreds, og saae sig i et Selskab af mange Drenge af hans Alder, Stand og Munterhed. Da han endnu var ung, saa blev de gamle Indtryk hos ham snart bortjaget af de nye, og begge hans Bestemødre vare i en Tid af saa Maaneder ganske forglemte. Han lærte her saa meget som man kan lære af en gammeldags menneskesiendisk Pedant, og tilbragte sin øvrige Tid med Ungdomsleeg. Iblandt de Børn, som studerede med ham i denne Skole, vare iblandt andre to unge Herrer von Melingen, med hvilke Bernard havde den Ære at være vidtløftig beslagtet. Det forholdt sig saaledes: den unge Sandler var blevet bekjendt med en vis Frøken Caroline von Melingen, og begge saae sig inden en kort i den sørgelige Nødvendighed, at holde Bryllup, for at redde deres gode Navn og Rngte. De to Drenge som tillige med Bernard befandt sig paa Skoelen, vare hendes

hendes Brødre, og bleve, da der iblandt saa sorgløse
Slabninger lettelig sluttes Venſkab, ogſaa haſtig
Bernards gode Venner. — Den ſidſte blev her
til ſit tolvte Aar, og lærte i den Tid noget at ſkrive,
og regne, og Begyndelſesgrundene af det latiniſke
og franſke Sprog. I Ferierne pleyede de Her-
rer von Melingen at opholde ſig hos deres ældſte
Broder, paa hans Herregaard, og Bernard
ledſagede dem ofte derhen. Engang, da han var
omtrent 12 Aar gammel, og var med begge Fæ-
tere ude paa Godſet, gik han til en bortliggende
Side af Slotsgaarden forbi et gammelt Taarn,
og hørte en ængſtelig at raabe hans Navn. Han
ſaae ſig om, og da han ikke blev nogen var, holdte
han det for Spøg af hans Kammerater, og gik
videre. Men ſtrar derpaa hørte han Røſten endnu
engang, og da han ſaae op i Beyret, ſkimtede
han indenfor et med Jerngitterværk paa Taarnet for-
varet Vindue, en Jruentimmer Slabning, hvis
Anſigtsſtræk han troede at kende, hun havde ſtrar
kendt ham, og bad han grædende for Guds Skuld,
at hielpe hende. Bernard ſaae endnu ſtivt paa
hende, og nu mærkede han det var hans Tante
Mariane; men næſten havde han ikke mere kende
hende, ſaa affalden og forandred var hun. Han
kunde for Skræk og Forvirring ikke tale et Ord,
og ſtod ganſke ſtum, indtil Mariane bad ham,
for alleting ikke at ſige det til noget Menneſke, og
at

at skaffe hende noget Papiir, Blæk og Pen. Bernard havde det, efter saadanne Drenges Maade, altid hos sig, bandt det i et Band, som hun lod gaae ned, og gik paa hendes Forlangende bort, og kom om en halv Time igien. Imidlertid tænkte han paa sine gamle Belgiererinder; han kunde ikke begribe alt dette, og da han altsaa kom tilbage, spurgte han Mariane hvad hans Bestemødre tog sig fore, og hvorledes hun var kommen her? — De skal erfare alt, svarede hun, naar De vil have den Godhed, uden at nogen, enten paa Slottet eller andensteds, mærker noget derom, at aflevere dette Brev til min Moder. — Bernard lovede dette, og holdte sit Løfte. Neppe var han igien kommen til Z**, før end han stial sig ud af Magisterens Huus, og opsogte sine Bestemødres Boepæl, hvilken han ogsaa var saa lykkelig at finde.

Hans Faermoer sad just ved Sengen hos Madame Zeldorf, som laae for Døden. Bernard aabnede Døren, og traade usformodentlig ind. Begge kiendte ham strax og gav et stort Skrig. Unglingen, som sølede en levende Erindring i sin Siel om hine Dage han havde tilbragt i deres Selskab, segnede for deres Fødder i en maaløs Jællelse. — Det var et herligt Optrin. — ”Lever du endnu Bernard? „ — raabte begge de Gamle paa engang. — ”Jeg lever endnu, svarede han,

og bringer dem Efterretning om deres Datter. „ — ” Fra hvilken Datter? „ — raabte den Døende ganske munter. — ” Fra Mariane. „ — Og hermed overleverede han hende Brevet. — ” Efterretning fra Mariane? — raabte Madame Zeldorf. — O Gud! saa har du dog hørt min svage Bøn. Jeg vil gierne døe, naar jeg har faaet Underretning fra min Datter. „ — Brevet var af følgende Indhold:

Bedste Moder!

” Deres uslykkelige Datter lever endnu; o!
” skynd Dem, skynd Dem, for at udrive mig
” af Kløerne paa en velslystig Kover, som allerede
” over halvandet Aar har holdt mig fangen, som
” den skændigste Forbryderske. Hvor meget maae
” jeg takke Gud, at han har sendt mig vores unge
” Fætter, for ved ham at kunne meddeele Dem Efterretning om mig. — O red mig! red mig!
” dersom De kan. — Jeg maae begynde fra det
” første, ellers forstaaer De mig ikke. — De
” veed, at jeg engang ville gaae til E * *. Jeg
” maatte da først igiennem Landsbønen B * *, som
” tilhører Hr. von Melingen. Denne fandt mig
” her, loffede mig ved Egen og Forstillelse ind i
” hans Forpagters Huus, og gjorde mig der de
” skamløseste Kierligheds Erklæringer. Jeg stødte
” ham fra mig, og da jeg aldeles ikke ville tilfreds-
” stille

" stille hans Begierligheder, saa foregav han, at
 " jeg havde tient paa hans Slot, og frastiaalet
 " ham noget Unseeligt. Han lod mig om Natten
 " bringe paa hans Slot G* *, som ligger tre Mile
 " fra Z* *, og lod mig som en Forbrøderstke hen-
 " sætte i dette fordømte Taarn. Siden den Tid
 " har han ofte været hos mig, og lovet mig de
 " herligste Dage, dersom jeg vilde seje ham i sit
 " Forlangende. Nu, da mit af Vergelse og
 " Kummer udmarvede Ansigt ikke mere kan opirre
 " hans Begierligheder, gjør han det just ikke
 " mere; men formodentlig holder han mig endnu
 " indelukket, fordi han bescræmter min Hævn. Al,
 " bedste Moder! endnu er jeg bleven Dinden troe,
 " og meget hellere vil jeg døe, end at blive et Of-
 " fer for et saadant Uhyre, som Melingen er.
 " Endnu er det Tid, ellers forgaaer jeg i min
 " Elendighed. Skynd Dem, red Deres ulæk-
 " kelige Datter

Mariane. ,,

Saa sørgelig Indholden af dette Brev end-
 ogsaa var, saa forarsagede den dog begge de
 Gamle en stor Glæde, og Madame Zeldorf øns-
 skede allene at leve saa længe, indtil hun endnu en
 gang havde seet sin Mariane. — Hun gjorde
 Sagen anhangig ved Retten, Mariane blev fund-
 det i det angivne Taarn, forhørt, erklært uskyl-
 dig,

dig, sadt paa fri Fod, og Hr. von Melingen maatte være glad, at han kom derfra med en anseelig Pengestraf. Den uskyldige Gangne kom altsaa næsten efter tre Mars Forløb tilbage til sin Moder, som endnu allene havde ønsket sig dette, og døde saa Timer efter den første Omarmelse.

Saa lykkelig som denne Sag havde endet sig for Mariane, saa ulukkelig løb den af paa den arme Bernards Side; thi da man snart fik at vide, at han var Overbringeren af dette Brev, saa blev den ganske Heidenstrømske Familie paa det høieste igien opbragt imod ham, og man søgte nu snart, at skaffe ham bort fra Øynene. Han blev altsaa bragt fra J** til den høje Skole i P**, og hans Beslægtede troede ikke, at de derved havde bevist ham en stor Tjeneste.

Bernards Bestemoder, den gamle Madame Heidenstrøm, havde sidst, da han var hos hende, fortalt ham adskilligt om hans egne Omstændigheder, og hans Forældres ulukkelige Skiebne, hvorom han hidindtil vidste lidt eller slet intet. Dette maatte naturligvis indskyde Unglingen den heftigste Afsky for hans Beslægtede, som desuden ikke havde været synderlig gode imod ham, og han talkede Gud at han nu kom ud af deres Selskab.

J P**, hvor han havde Venlighed til at lære noget, var han overmaade flittig, og for-
E
hver

hvervede sig snart ved sin Bequemhed og gode Opførsel sine Læreres Næst, og mange værdige Medlærendes Venkab. Iblandt andre Studerende var der et ungt Menneske, ved Navn Majdorf, som var af lige Alder, Genie og Glied med Bernard. Disse begge bleve snart fortroelige Venner, studerede med hinanden, og bragte det i en Tid af fire Aar saa vidt, at man holdte dem for bekvemme, at gaae til Universitetet. Den unge Heidenstrom var den gang vel ikke ældre end sexten Aar, men dog alligevel gave hans Formyndere og Beslagtede deres Minde dertil, endnu saa meget hellere, da de havde det egenlyttige skammelige Haab, at han formedelt sin Ungdom skulle lade sig forføre, blive en Forøder, og de derved have Lejlighed at gjøre sig til gode paa hans Bekostning; men Bernard kom der, blev der et Aar, trakte de for ham udsatte Penge, og fra alle Steder indløb Esterretninger, at han var en af de flittigste og ordentligste Studentere. Han havde med Majdorf, som var meget fattig, lejet et Kammer, blev ved, tillige med ham, at besøge Collegia, at studere og bekymrede sig ikke mere om sine øvrige Kammerater og deres Leve maade. Noget Tid derefter kom ogsaa begge hans forrige Venner, de Herrer von Mesingen til & * *. Men deres Venkab imod Bernard, havde efter det, som var foresaldet imellem deres

ældste

ældste Broder og Mariane, efter den øvrige Families Exempel, forvandelt sig til et uudstueligt Had. De havde hemmelig modtaget Forsmaninger af deres Broder, at de skulde søge at indvikle den unge Bernard i Handlinger, hvorefter han paa nogenlags Maade kunde blive uhyggelig, eller ogsaa maatte blive landstyg. Hvad den Melingenske Familie havde for Marsager her til, skal man see af det følgende.

De forundrede dem ikke lidet over at see, hvor stille Bernard holdte sig, og hvor besværligt det derved var dem, at bringe ham an. Nu fandt de altsaa for godt at forstille sig, de besøgte ham, lode, som om alt det passerede var glemt, og søgte igien at fornøje det gamle Ven-skab. Bernard var vel meget høflig og artig imod dem, indlod sig ogsaa noget med dem, men dog lykkedes det dem ikkunielden, at føre ham med i deres Selskaber, og indvikle ham i deres Fornøjelser. Eengang, da han var med dem paa et Billiardhuus, lærte han at kiende en ung Hr. von Thausfeld, hvis Siel var saa naghagtig overensstemmende med hans, at de strax ved det første Ønekast bleve opmerksomme paa hinanden, og bleve snart Venner. Thausfeld var en riig Adelsmand, som blot studerede for sin Fornøjelse, og havde en Miil fra B * * en smuk Herregaard, hvor hans Moder med en eneste Datter opholdte sig.

fig. Da Bernard blev nøjere bekendt med ham, holdte de sig bestandig sammen, gjorde ofte smaa Reiser, og saa ofte Thaufeld besøgte sin Moder, tog han sin Ven Heidenstrøm med, her lærte altså den sidste at kiende Frøken Julie von Thaufeld, som gjorde paa ham et ganske andet og ulige stærkere Indtryk. Julie var noget yngre end Bernard, ikke just overordentlig skøn, men desto behageligere, og havde i hendes Ansigt og hele Karakter noget saa ubeskriveligt, som ikkun bliver bemærket af saa Fjende, men drager disse desto stærkere til sig. Bernard var ogsaa et smukt ungt Menneske, hans Ansigtstræk vare indragende og lovede meget, og forenede med Studentens fri Væsen, saa fuldkommen Artighed og Ansændighed, som kunde ventes af et ungt Menneske, der for det meste havde opdraget sig selv. Tillige kunde han, formedelsk sin Formue og Bequemhed i Lovkyndigheden, giøre sig Haab om et anseeligt Embede i sit Fæderneland. Med disse Omstændigheder vil man finde det meget naturligt, at han biesalder Julie, og denne gode uskyldige Pige vidste ikke hvor farligt det vilde blive hende, for nærværende Tid at biesalde et ungt Menneske. Thaufeld og hans Moder tænkte heller ikke paa noget ubehageligt, og fornøiede sig over, at Bernard befandt sig saa vel paa deres Gaard, og at han saa ofte overtalte sin Ven, til at riide derud med

med ham. Saaledes gik det til at Kierlighed indsneg sig i begges Hjerter, førend at de selv vidste det, og kunde tænke paa Middel at undvige denne for dem begge saa farlige Lidenſkab.

Endelig brød Glammen ud og aabenbarede sig, da just Bernard, en denlig Foraarsaften, gik og spadserede allene med Julie i Haven. Bernard svor hans Elſkede en evig Troeſkab, og beſeglede denne Sed med utallige Kyſſe. Julie villigede dette, og gjorde det ſamme. — Nu kunde han opdage Aarsagen, hvorfor hans Vens Gaard havde ſaa meget indtagende hos ſig for ham; dog begik han den Skrebelighed, hverken at aabenbare Thaufeld eller hans Moder det mindſte, og ſøgte overhovedet, af hvad Aarsager veed man ikke, at holde ſin Kierlighed ſtiult. Om nu, endſkient deres Kierlighed var ligesaa reen og uſkyldig, ſom deres Siele ſelv, ſaa mærkede dog Moderen af Ynglingens og Pigens Gemnſtilſtand ſnart, hvad der foregik imellem dem, og gav ſin Søn Eſterretning derom. Denne vidſte meget godt, hvad for ubehagelige Følger deſtige haſtige Forbindelſer i Almindelighed har for begge Deele, og kunde alſaa vel ikke billige ſaadant; paa den anden Side, vilde han ikke gierne ſtøde ſin Ven for Hovedet, da han hiertelig elſkede ham og kiendte hans hele Værd; men beholde ham længere til ſin Ven. Han og hans Moder

bleve derved sat i stor Forlegenhed, og antog imod deres Villie i deres Omgang med Bernard en vis Tilbageholdenhed og Koldsindighed, som nødvendig maatte giøre den stakkels Yngling forbauset. Ogsaa den gode Julie maatte lide meget; hendes Moder og hendes Broder toge hende alvorlig for sig, frittede hende ud, og viiste hende venstabelig, men med Alvorlighed, den Fare, der var ved en saadan Forbindelse. Julie bekiendte grædende alt, men at udlette Bernard af hendes Hjerte, var hende ikke mere mueligt. Den trofne og af sin Forsatning bragte Yngling kom nu sields nere, og naar han kom blev han aldrig allene med Julie. De begyndte nu altsaa hemmelig at veksle Breve, som næsten alle bleve opsnappede, og denne Tilstand skaffede paa begge Sider ingen Lyksalighed. Den uheldige Elsker skammede sig, og vilde ikke gierne giøre det første Skridt, at aabenbare noget for sin Ven; denne havde ogsaa sine gode Aarsager ikke at giøre det, og Bernard begyndte altsaa nu allerede at føle det menneskelige Livs Ubehageligheder.

Hans Fiender, begge de Herrer von Meslingen, havde afmærket ham hvert Skridt. De vidste hans hele Kierlighedshistorie, og troede, at det nu var Tid at begynde paa noget imod ham. — De nødede ham engang, til at gaas med i et stort Selskab blant andre Studentere. Bern-
ard

ard var just i en flet Lune, søgte at adsprede sig, og tog derfor imod deres Tilbud. — Thausfeld var den selvsamme Dag kommen hen til ham, havde seet stiv paa ham og sagt til ham: "Bernard, hvad meener Du? Ikke sandt, det var bedre for os, at vi forglemte L * * og reiste til G * *, eller et andet Sted hen? „ — Bernard seledede Indholden af disse Ord, seledede dem dobbelt af den Person, de bleve sagte. Han stod stum og nedslaget, saae paa sin Ben, og kunde ikke frembringe et Ord, indtil den tredie kom derimellem og afbrød det hele fortrædelige Optog. Dette gjorde Bernard den hele Dag igiennem saa mismodig, og da han holdte begge sine Sødskendebørn for Venner, saa troede han i deres Selskab at opmuntre sig, og maaskee vel at kunne faae et godt Raad af dem.

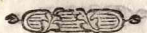
Neppe var Selskabet samlet, førend begge Brødrene saa længe søgte at vende og dreje deres Tale, indtil den kom til Kierlighed paa ulige Forbindelser, og tilsidst paa den Stoltthed, som visse Kiebmands Sønner, der i sig selv ikke var just af saa synderlig god Anstand, nu lode sig indfalde at indsnige sig i Familier af Stand. De begyndte at gaae saa skammelig løs paa Bernard og hans Kierlighed, at endogsaa den koldsindeste derved kunde blive ophidset. — Thausfeld befandt sig med i Selskabet, blev truffet og gik strax i Begyn-

delsen

delsen fuld af Forvirring ud af Bærelset. Dette sadt den gode Bernard endnu mere ud af sin Forsatning, og da de altid kom ham nærmere, og efterhaanden bleve uheftigere, saa løb endelig ogsaa Galden over hos ham, og han kom i Ordkrig med sine Fettere, som endelig endte sig dermed, at Bernard sagde, at han havde mindst formodet sig en saadan Omgang af dem, deels fordi de vare Fettere, deels fordi deres egen Søster havde begaaet en endnu meget skammeligere Gierning. Paa disse Ord udfordrede den yngste von Melingen ham, og Bernard torde ikke afflaae det. Man bestemte sig paa den følgende Dag et Sted til Evetampen, enhver udnævnte sin Sekundant, Melingen sin Broder og Heidenstrom sin Bent Majdorf, og saa skiltes begge Partierne fra hinanden.

Bernard og Majdorf havde begge lært at sege, men allene, for derved at give sig en god Stilling, og mere Bøielighed i Legemets Bevægelser; og de havde aldrig tænkt, at de engang skulde behøve denne Kunst. Besynderlig var den sidste ikke vel tilfreds med hans Vens overtilede Hidsighed. Han var ikkun den eneste, som vidste noget om hans Kierlighed, havde alle tider søgt at raade ham derfra, havde ofte været ham for Omgang med hans Sødskendebørn; men nu, da alting havde været forgieves, og det nu
 kom

Kom an paa, at sætte sit Venstreb med Bernard paa Prøve, nu vilde han ogsaa deele gode og onde Dage med ham, og svor, at ledsage ham overalt, og aldrig at forlade ham. — Bernard havde inden Julie og hans saa Venner intet, som fængslede ham til Verden. Og da han nu ogsaa skulde tabe dem, saa agtede han sit Liv for intet, og vilde i denne voldsomme Lummel af Eidskaber, enten forskaffe sit Hierte Lust eller døe.

Med hans Fiende saae det ganske anderledes ud. Den ældre Melingen havde fra Begyndelsen af anseet Sagen fra en ganske anden Synspunkt, og spaaede meget rigtig, at hans Broder havde feilet Maalet. Han havde ved den ganske Stridighed viist sig meget kold og tilbageholdende, og besynderlig paa alle muelige Maader søgt at forhindre Slagsmaalet, men hans Broder havde sit Pralerie og en halv Ruus at takke for, at han paadrog sig en Sag, hvis Udgang var meget ulukkelig for ham. — Deres egentlige Hensigt havde været at indvillige Bernard i Uenighed med en anden, og paa denne Maade havde de aldeles ikke opnaaet samme; thi Udfaldet maatte enten blive ulukkelig eller fortrædelig for dem selv. Derfor gik de til Fegtningen med ligesaa megen Banghed, som Bernard med Koldsindighed og Mod.

Den følgende Morgen vare begge Partier paa det bestemte Sted, Evetampen begyndte, og

Bernard gav strax i Begyndelsen sin Modstander et saa ulukkelig Sted, at han paa Øjeblikket styrtede og døde. Den ældre Melingen tænkte videre ikke paa nogen Hævn, kastede sig forskrækket op paa Hesten, og iilede for at naa Grændserne; thi han maatte, indtil Sagen var afgjort, holde sig skjult, eftersom han havde været Vidne til en Duel. Bernard havde heller ikke megen Tid; hans Verel var allerede hævet Dagen forhen, og alle hans Fornødenheder pakket i en Badsæk. Han iilede altsaa bort med Majdors, og jaggede til Grændserne. Hans Siels Tilstand vil enhver lettelig kunde forestille sig.

Det ulukkelige, forud uvitterlige Mord, og Tanker om for evig at skilles ved Julie, og at være berøvet alt Haab om hende, begge stormede lige stærkt paa hans Siel. Overalt saa han sin Fætter bleeg, og ligge svømmende i sit Blod, og overalt saa han ogsaa den forladte Julie, bespottet, bejamret, foragtet at udstrække sine Hænder efter ham, og ingensteds finde ham. Hans Tilstand var forfærdelig. Han havde nu fordømt sig selv, som en Morder fredløs og flygtig at vanke omkring. Ingensteds var Sikkerhed for ham, ingensteds Rolighed for hans Siel. I denne Tilstand skrev han paa hiinside Grændserne et Brev til sin Julie, hvilket jeg her vil meddeele:

”Hvad

" Hvad skal jeg sige Dem, Julie, dersom
" De endnu intet veed? Hvad skal jeg sige Dem,
" dersom De veed alt? — O Menneske, Men-
" neske, hvad er du, hvad kan der blive af dig?
" Troe De ikke, at jeg er koldfindig, eftersom jeg
" saaledes kan moralisere. — Rolighed og Søvn
" har for evig undviget mig, jeg har forstødt
" Dem, foragtet Dem; det er, ligesom om alle
" Elementer kiempede inden i mig, og den Tanke,
" at det skal vare mit hele Liv igiennem, kan dræbe
" mig paa Stedet. Jeg har ombragt min Fæ-
" ter i Duel, da han opbragte mig med min Kier-
" lighed. Det forekommer mig, ligesom enhver
" kunde see det Mord paa mig, flyede for mig og
" pegede paa mig. — Ak, ogsaa De! — Du
" i Himmelen veed, at vores Kierlighed var reen,
" men Verden vil ikke troe det? — — Julie,
" lev vel, forband mig ikke, glem mig; var det
" mueligt, da gjorde jeg det ogsaa. — Hvad,
" som mest gior mig ondt, er, at de eneste, i det
" mindste de jeg elsker, ere indviklede med i min
" Ulykke. — De, Deres Moder, Deres Bro-
" der, og min Ven Majdorf. Den sidste vil
" ikke mere forlade mig, og da jeg ikke veed no-
" gen anden Vey, end til Døden, saa vil han
" ogsaa følge mig derhen. Det eneste, som endnu
" nogenledes trøster mig, er, at jeg hører man
" taler om Krig. Jeg vil gaae for at søge Dø-
" den,

" den, og den skal nok finde mig. — Lev vel
 " uheldelige Julie, jeg veed, De er det, jeg
 " har gjort dem uheldelig, men det er for sildig.
 " Dersom det er Dem mueligt, saa forglem De
 " Deres uheldelige Elsker.

B. Heidenstrom.,

Bernard holdte rigtig sit Ord. — Det var
 just paa den Tid, at hiin bekiendte syvaarige Krig
 begyndte at forstyrre Endssland. Heidenstrom
 og Majdors gik til den preussiske Armee, som just
 den gang var rykket ind i Særen, og der lode sig
 hverve til Husarer. — Imidlertid havde Thausfeld
 faaet det Brev, som hans Ven havde skrevet til
 Julie. — Han iilede strax til det Sted, som Un-
 derkriften viiste hen, fandt ham der ikke mere,
 fik at høre hvor han var gaaet hen, og fulgte ham
 til Armeen. Her toge begge Vennerne Afsked
 med hinanden, og Bernard erfarede Julies Til-
 stand. Rystet om den forehavde Duel og Me-
 llingens Død havde hastig udbredet sig overalt,
 og Julie fik det ogsaa snart at viide. Hun faldt
 i en stor og hidsig Engdom, og enhver tvivlede
 om hendes Opkomst. Strax i Begyndelsen af
 Engdommen havde hun mistet Brugen af sin For-
 stand, og talede om intet, uden sin Elskede og
 Døden. Af en Hændelse havde hun hørt, at
 Bernard vilde gaar i Krigen, og fra nu af var
 hun

hun bestandig hos ham, ledsagede ham i alle Træfninger og Beleiringer, tog Deel i hans Bærrømmelse og forbandt hans Saar. — Bernard erfordr dette alt, hans Begierlighed efter Døden blev stærkere hos ham, og da han skiltes fra Thausfeldt, troede begge, at denne skulle blive den sidste Omarmelse.

De begge flygtige vare nu altsaa Soldater, men deres Siels Tilstand, og Maaden, paa hvilken de gik Døden i Møde, var meget forskiellig. Hvad der bevægede Bernard, til at gjøre dette Skridt, veed Læseren allerede; men med hans Ven havde det en langt anden Aarsag. Majdors, en stille, roelig, melankolsk Yngling, som havde Heidenstrom at takke for mange Begiærninger, og elskede ham derfor over alle Ting, havde i en Enthusiasmus af Venskab besluttet at hjælpe sin Ven ved den forehavde Evokamp. Formodentlig troede han ikke at Sagen skulle løbe saa bedrøvelig af, og da han saa Udsaldet, var han deels tvungen at følge hans Ven, deels fordoblede den Ulykke, hvori Bernard befandt sig, hans Venskab imod ham, og han vidste i sin Forvirring ikke selv hvad han gjorde, da det nu var for sildet at eftertænke, da han nu saa det vilde og uroelige Soldaterlevnet, og deres blodige Haandværk, som var saa meget uovereenstemmede med hans Karakter, og allene den Tanke opkom hos ham, hvor

meget

meget han havde opofret sin Ven, uden at for-
 skaffe ham den ringeste Nytte, — enhver vil let-
 telig kunde forestille sig, hvor elendig hans Til-
 stand maatte være. Det var endnu hans Lykke,
 at han lidt efter lidt forfaldt til en uvielsom Fø-
 lelseløshed, som gjorde ham ligegyldig imod alt,
 og lod ham allene ønske Enden af hans glædeløse
 Liv.

Hiin Krig var, som man veed, ikke fattig
 paa blodige Træfninger. Heidenstrom og Maj-
 dorf bivaanede mange, men den anraabte Død,
 som ubunden bortrykkede saa mange tusinde ved de-
 res Side, var døv imod dem. De stode ved en
 Eskvadron, og vare ved Begyndelsen af det andet
 Feldtog tilsammen i en Skærmyssel. Bernard
 saae sin Ven at styrte saaret af Hesten, og den
 hele Tropp maatte snart derpaa formedelst Fiendens
 Overlegenhed tage en anden Stilling. De erholdte
 vel tilsidst Balpladsen igien, men Regimentet,
 hvorved Bernard stod, maatte endnu den samme
 Aften marschere med et Corps til Schlesien, og
 han kunde altsaa i en lang Tid ikke spørge noget
 til sin Ven. Da han endogsaa, da Armeen tog
 i Vinterquarteer, endnu ikke var kommet til Re-
 gimentet, holdte Bernard ham for død, begræd
 og forglemte ham.

Først i det følgende Aar, da han om Natten
 stod paa den yderste Forpost, hørte han noget
 ganske

ganske sagte, paa alle fire at komme til sig. Desertionen var dengang meget stærk ved Armeen, og Forposterne havde derfor de skarpeste Befalinger. Bernard formodede strax, at det maatte være en Deserteur, eftersom Lyden kom fra Beyren; derfor holdte han sig ganske stille, lod han komme nærmere til sig, raabte da: hvem der? og spændte Hanen. — Deserteur'en faldt ned til Jorden, og raabte: "O jeg Ulykkelige, jeg er forloren. „ — Bernard troede at kiende denne Røst, reed nærmere til, betragtede Soldaten saa godt som han kunde, og kiendte sin Ven Majdorf i en Infanterist Mondering. Han blev betaget af Forstærkelse og raabte: For Guds Skyld Broder lever du endnu? Hvor kommer du her i denne Kiole? — "Du skal erfare alt, sagde Majdorf, men nu er ingen Tid dertil. Du kan for nærværende gjøre mig ganske lykkelig eller ganske elendig. Lykkelig, naar du ufortøvet med mig tager Flugten; og ulykkelig, naar du forraader mig. „ — Hvor vil du hen? spurgte Bernard. — "Over til de Kaiserlige. „ — Og hvor videre? — "I Berden, for at gaae min Lykke i Møde. „ — Din Lykke? — den blomstrer vel nogensteds skønnere end her. — "Kom! „ — Bernard vidste endnu hvad Majdorf engang havde gjort for ham, han betænkte sig ikke et Øyeblik, tog ham bag til sig paa Hesten og iilede fort. —

Den

Den Kaiserlige Leyer var nær, og de kom i et
 Par Timers Tid lykkelig derhen. Da de vare i
 Sikkerhed fortalte Majdorf, hvad der havde
 bragt ham i denne Mundering, og til denne Be-
 slutning.

Han blev i omtalte Skærmssel stærk saaret,
 og bragt i Engetelsten. Her fandt han efter
 faa Dage sit Nærsødsfendebarn, som stod ved et
 Infanterieregiment, og i kort Tid blev hans Saar
 lægt. Denne viiste sig meget brav imod ham,
 besøgte ham ofte, og anmodede ham meget, om
 at tage Tjeneste ved sit Regiment. Majdorf bier-
 faldte Husarlevnedet aldeles ikke, og troede, at
 der ved Infanteriet skulle gaae mindre vildt og
 blodigt til, og havde intet Haab mere, igien at
 komme sammen med Bernard. Derfor lod han
 sig, som let gaaer an ved den preussiske Armee,
 antage ved det Infanterieregiment, hvorved hans
 Sødskendebarn stod. Denne blev skudt i første
 Bataille, Majdorf var altsaa igien allene, og
 uden Ven. En Officeer forlangte ham til Tie-
 ner, han vilde ikke bekvemme sig dertil, og Offi-
 ceren blev derover hans affagde Fiende, og pla-
 gede ham paa alle muelige Maader, saa at han
 igien havde det ulukkeligste Liv af Verden. Paa
 denne Tid erholdte han Efterretning fra hans Mo-
 der, at hendes Broder havde skrevet fra Ostindien;
 han var gammel, uden Arvinger, og ønskede
 intet

intet mere, end at een af hans Sødskendebørn vilde komme fra Europa, at han kunde antage ham i Børnssted, og efterlade ham sin anseelige Formue. Man kan let forestille sig, hvad for en Tanke derved maatte opkomme hos Majdors. Her- til kom endnu, at han uforfkyldt kom i Handel med sin Fiendes Tienere, og derfor maatte be- frygte hans strengeste Hevn. Han gav sig der- fore hastig paa Vejen, og var saa lykkelig at treffe sin Ven Heidenstrom.

Det var en Lykke, at Bernard endnu var temmelig forsynet med Penge, og de altsaa var i Stand til at fortsætte deres Reise til Holland; thi deres Hensigt var, at søge det i Ostindien, som de her ikke kunde finde, nemlig Rolighed og Lykke. Efter en lang Omvej kom de fra den Kaiserlige Armee til Amsterdam, indskibede sig paa et Koffardiskib, og sejlede imod det gode Haabs Forbiery. — I Begyndelsen var deres Reise meget lykkelig, men imod Grændserne af det grønne Forbiery hævede sig en Storm, Ski- bet blev forstødt, Masttræerne og Seilene for- dervede, og al den Mene Skibsfolkene an- vendte, for at redde Skibet, var forgievet. De gjorde adskillige Rødsfud, hvorpaa ogsaa tvende engelske Skibe ilede dertil, men som selv trængte til Hielp, og ikke kunne hielpet det hollandske Skib, som var meget nær ved en uhyre Klippe.

Bernard og Majdorf holdte sig nær til hinanden, for om mueligt enten fælles at redde sig, eller at undergaae med hinanden. Dette var endnu deres eneste Ønske, men det blev ikke indvilliget dem. Skibet skiltes under en forfærdelig Snagen, Bernard reddede sig paa et stort Bret, bandt sig fast derpaa, og blev saaledes kastet omkring af Bølgerne. Saa meget som han endog saa saae sig om efter sin Ven, kunde han dog slet ikke see ham imellem Bølgerne, og de Ulykkeliges Hølen var saa almindelig, at han deriblandt ikke kunde kiende Majdorfs Stemme. Stormien lagde sig ved Nattens Begyndelse, Alarmen af de adskilte hørttes mindre, eftersom en efter den anden døde i Vandet. Næsten allene Bernard svømmede nu omkring paa Vandet, uden Haab, og troede ikke andet, end at enten Havet eller Hunger snart skulde ende hans Liv. Imod Morgenens Skimtede han Land, og hans Glæde var uudsigelig, og endnu mere, eftersom Vinden blæste til Landet, og førte hans Bret ganske sagte derhen. Endnu mere glad blev han, da han hørte noget at pladse bag efter sig i Vandet, saae sig om, og saae en menneskelig Skabning, som anvendte sine sidste Kræfter, for at komme paa Brettet, som han allerede var ganske nær. Bernard freeg høyt af Glæde, og troede, at det var hans Ven. Vel tog han Feil; thi det var en ung Hollænder,

men

men dog havde han nu givet, hvem veed hvor meget, at han var saa lykkelig at træffe et Menneske. Han gjorde sig al Umage, for at hjælpe Hollænderen paa Bredtet, og iverksatte det ogsaa lykkelig, men det var og den høje Tid; thi den lille Kiste, hvorpaa det unge Menneske sad, kunde ikke længere bære en saadan Byrde, og vilde just gaae til Grunde. Hollænderen bad sin Hjælper, ikke at efterlade Kisten, da den var opfyldt med Hvedetvebakker og nogle Flasker Viin, som de i deres nærværende Omstændigheder brugte meget vel. Bernard naade det endnu, ikke uden Fare, efter et Kvartecrstdid landede Bredtet, de steg af og vare reddede. — Hvor meget de har takket Gud, kan den allene levende føle, som engang har befundet sig i en lige Fare. — Stedet, hvor de steg i Land, var ved Foden af en Klippe, som de meget beqvemt kunde passere. Dag ved samme skintede de en temmelig Strækning fladt Land, fuld af Skove og grønne Frugttræer, de soae ogsaa nogle Fugle. For det første gjorde de sig Umage, at bringe deres medbragte Kiste i Sikkerhed, og da de ikke paa engang kunde slæbe den fort, eller bære den frem over Klipperne, saa sloge de den op, fandt virkelig Tvebakker og Viin deri, og tog saa meget deraf som de kunde bære, og nu gif de en med Palmetræer besat Forhøjning i Møde, hvor.

hvortil stødte en Lund, og derfra kunde de see tem-
 melig vidt omkring. De befandt sig paa en *De*,
 som, efter det de kunde oversee, var omtrent tre
 tydske Mile i Omkreds. Imod Vesten var Ud-
 sigten dem betagen af en Rød høje Klipper, som
 ogsaa lod, at man bag dem kunde formode, at det
 stødte mod Havet. Fra det andet Hjørne af Bier-
 get udsprængte en Kilde sødt Vand; det hele Land
 syntes overalt frugtbart og behageligt, og giens-
 nemskaaen af mange Bække, omgiven med de
 skønneste Frugttræer. Paa et beqvemt Sted,
 under Skjggen af nogle Palmetræer, nedlagde
 de deres Byrde, og gik tilbage for at hente det
 øvrige. Ved Nedgangen bemærkede de ikke allene
 et beqvemt Sted til Opgang, men Havet havde
 endogsaa opløstet en Mængde Kister og Bretter
 paa Landet fra det splittede Skib. De sloge
 nogle op, og fandt dem til deres største Fornøjelse
 opfyldte med Levnetsmidler og andre Fornøden-
 heder, som nu kom dem meget belæst. Saa
 fandt de f. Ex. en Øre, Søm, et Hjerte, Krud
 og smaa Kugler, nogle Fugleskinter, noget Kob-
 bertøi og flere saadanne Ting. — Nu vare de i
 Stand til, paa nogle Dage at bygge en Hytte,
 som var stor og beqvem nok til to Beboere. De-
 res Føde bestod af Palmeblade, og deres Spise,
 tillige med Enebær og noget Salt, som de lige-
 som et Bytte havde erhholdet af Skibets Fodevare, i
 Frugt

Frugt og vilde Vender, som de skød i Overflodighed. Saa fordrev de nogen Tid, indtil de sloge deres Boepæl op, og fyldte deres Forraadskammer af det som Havet kastede til dem.

Da denne første Tid var forbi, begyndte de lidt efter lidt at føle Kiedsommelighed, og for at fordrive den, fattede de den Beslutning at gjøre en Reise omkring den ganske Ø. De gjorde dette, og fandt, at den Rød af Klippen, som laae imod Vesten, ikke indskrænkede Øen, men delte den. En lille, men behagelig Gang, som de fra deres Boepæl ikke havde kunde bemærke, førte dem til den anden halve Deel af Øen, og de fandt den til deres største Forundring, næsten ligesaa stor og meget frugtbarere. Endnu større blev deres Forundring, da de paa en Høj fandt et meget net, lille Træhuus; nogle Lam og Giedder vandrede sorgløse omkring, og en lille Strækning deraf var en indhegnet og overalt vel anlagt Have. Af alt dette kunde de sikkert slutte, at her boede Mennesker, eller havde boet for dem. De ilede med hastige Skridt derhen, traade fulde af Nysgierrighed ind i Huuset, og fandt — en gammel, ærværdig Olding, med selvgraat Skieg, siddende ved Bordet og arbejnde ved en Skriverbøg. Den Gamle blev bange, men kom sig hastig igien og udbød i disse Ord: "O Gud! saa har du dog hørt min Bøn! saa seer jeg dog engang

endnu Mennesker igien!,, — Begge de Fremmedes Glæde blev formæret, da de hørte, at en indst. talende med dem. De fortalte ham kortelig, hvoreledes de vare komne hid, og forventede at høre, hvem der havde sat alt dette i en saa god Stand. Oldingen, uagtet han af sin Alder endnu var meget munter, talte lidt, sadte Melk, Brød og tørret Frugt for dem, og da de bestandig blev nysgierrigere og forventningsfuldere, hentede han et skrevet Hæfte, som han overleverede Bernard at læse. Maaſkee det ogsaa kunde behage mine Læsere, jeg vil altsaa her meddele det.

” I den rædselsfulde Ensomhed, hvori jeg nu befinder mig, veed jeg ingen bedre Forretning, end at udkaste nogle Træk af mit Levnet paa Papiret. Desto bedre, dersom disse Blade ere bestemte, til at forgaae tillige med mig; thi den Ulykkeligens Skiebne, som efter min Død skal finde dem, maae allerede være sørgelig nok, da han befinder sig i en Tilstand lige ved min. — Arme forladte, du som maaſkee efter mange Aars Forløb tager dette Papiir i Hænderne, lad det ofte være din Tidsfordriv; thi du skal meget behøve en Tidsfordriv. Trøst dig ved, at det ogsaa engang gik en af dine Brødre ligeledes, for hvilken du maaſkee endnu har et stort Fortrin — Fortrinet af en god Samvittighed — og o! —

naar

naar engang en lettsindig Mand i Europa blev ad-
varer ved min Historie, betænkte sig, og ikke gjorde
hiint Skridt, som jeg har gjort — hvilken
herlig Virkning havde da ikke denne mine Syn-
ders oprigtige Tilstaadelse, som jeg nu allene kan
gjøre for dig, Alvidende! — hvor skönt blev
jeg da ikke belønnet for min Fortrydelse. —

”Jeg var en tydsk Kiebsmand i en anseelig
Handelsstad, havde Formue, Credit, en skøn
brav Kone, og overhovedet, jeg levede lykkelig.
— Men fordømmelige Eidskab! — Som Han-
delsberient havde jeg paa et andet Sted elsket min
Herres Datter, forført, forglemte hende. —
Da jeg derpaa reiste til H * *, og satte mig ned,
giftede mig og ikke tænkte mere paa mine første
Elskede, kommer denne uformodentlig derhen med
en anseelig Kiebsmand, som var ubidende om hen-
des Fald, og tog hende til Kone. Vi saa hin-
anden, og hun tilgav mig det snart. Vi for-
nyede det gamle Bekjendtskab, og jeg var slettæn-
kende nok, til at blive min fortræffelige Kone utro,
og til at fornøye den gamle Kierlighed. — Den
fornærmede Egtemand overraskede os, tilsvor
mig Døden, og jeg maatte undsøge hans Hvern
og pakke mig ud af Staden. Min gode Kone,
med hvem jeg imidlertid havde avlet en elskværdig
Datter, vidste intet af alt dette, og troede, det
stuede af huuslige Hensigter. — Jeg reiste til Z * *,

og nedsadte mig der. Her havde jeg at stride med de berettigede Kiebmands Misundelse, som aldeles ikke vilde lide mig, og søgte at befordre min Undergang. Det lykkedes dem, jeg saae min Undergang for Øjnene. Dette gjorde mig mismodig og fortvilet, og al min Kones og min Datters Kierlighedsbeviisninger kunde ikke forskaffe mig min Rolighed igien. Paa den Tid erholdt jeg Breve fra H^{**}, at min første Elskedes Egtemand var død, og hvori hun tilbød mig at vende tilbage i hendes Arme. — Jeg Nedrige var ugudelig nok, til at gjøre dette, forglemte alle en Egtfælles og Borgers Pligter, og forlod min frugtsommelige hjælpeløse Kone. Da jeg kom til H^{**}, var denne Læstefulde allerede reist bort med en ung Engellænder. Fuld af Raserie og Fortvivlelse reiste jeg til Skibs, og vilde i Italien søge min tabte Rolighed igien. Skibet forliste, og jeg blev opløstet paa denne Ø. — Her fandt jeg et lidet Selskab af udlevede Mænd, som for mange Aar havde havt en lige Skiebne med mig. Det var Matroser, og de havde bygget dette Huus, anlagt denne Have, og sammenbragt hiin anseelige Skat, som man kan finde i Kielderen ved Huset. Da de alle vare af Mandkiønnet, og altsaa ikke kunde forplante deres Slægt, uddøde de Tid efter anden, og til sidst beholdt jeg ikke mere end to tilbage. „

” En

” Engang, om Morgenens, efter en græsselig Storm, gik vi tre ned til Strandbrædden, for at see, hvad de goddædige Bølger havde tilkæstet os af Levnetsmidler eller Kostbarheder. Vi fik Dye paa to Mennesker, som laae næsten nøgne i Solen og sov. Fuld af Glæde gik vi nærmere til dem, og mærkede, at de vare begge unge, og den ene af Qvindekønnet. De vaagnede, og deres Glæde var liig vores. Manden var en ung Franskmand, der, som han sagde, havde vildet gaae til Tripolis, og udgav Qvindepersonen for sin Kone. Jeg betragtede den sidste nøjere, eftersom hendes Ansigt syntes mig bekendt, og man forestille sig min Forstrækkelse, da jeg i hende kiendte min gamle Elskede. Ogsaa hun kiendte mig strax, og vidste for Forvirring ikke, hvor hun vilde hen. Hun gav mig Tegnet til at tie, og til Lykke gav ingen Agt paa os. Den følgende Dag var jeg allene med hende; min Samvittighed var opbragt, mine Begierligheder tiede. Jeg bad hende for Guds Skyld, at forglemme alt, som var forefaldet imellem os, og nu at føre et bedre Liv. Hun tilstod mig, hun havde igien forladt den Engellænder, med hvilken hun var gaaet fra H**, og var fulgt med den unge Franskmand, som havde lovet, at ægte hende i Tripolis. „

”Nogle Dage derefter hørte vi paa den anden Deel af Den bag Klippen et Skud. Vi steg op paa en af disse Klipper, og saae en Europæer, at gaae omkring i Skovene og fænde Fugle. Vi raabte paa ham, og han kom til os. Da han kom nær til Huset, gav Franskmændene og hans Kone et høyt Skrig, og faldt ned til Jorden. Endnu vidste vi ikke, hvad alt dette skulde betyde, men vi fik snart Hemmeligheden at vide; thi den nye ankomne var hiin Engellænder, fra hvilken den ullykkelige Forsætte var undløbet. Og saa han blev betaget af Forfækkelse, men fattede sig snart igien, hans Døgne brændte af Brede, og han raabte: ”O Gud ske Lov, at du lasset mig op paa denne De, thi her finder jeg hende igien. „ — Og nu styrtede han rasende løs paa Franskmændene, vi gjorde os Umage at afholde ham, og at berolige ham, han syntes ogsaa at være det, og viiste sig ganske koldsinde; men nogle Dage derefter, da vi tog ham med i Marken, men lod de begge formeente Egtefolk blive hjemme, for at malke Køerne, stjal han sig bort fra os, oversaldt den ikke ubevæbnede Franskmænd, med Kaarden i Haanden, og tvang ham til en Duelkamp; Franskmændene blev paa Stedet, og Engelsmanden blev ogsaa dødelig saaret. Den ullykkelige Bøllerske vilde løbe mellem og til-

tilfredstille dem ; men den rasende Engellænder
stødte hende Kaarden i Brystet. —

” Da vi nu kom hjem , fandt vi dem alle tre
svømmende i deres Blod , Engellænderen levede
endnu. At hjælpe ham var umueligt , han for-
talte os det i Korthed : han havde med denne Kvin-
de forødet sin anseelige Formue , og endnu havde
hun været saa troeløs i hans Engdom at forlade
ham med hans eneste Verient , som han fra Barn-
dommen af havde viist utallige Begjærninger. Be-
gjærligheder efter Hevn havde givet ham Sund-
heden og Kræfter , han havde udforsket hendes
Ben , reist efter dem paa det første Skib , havde
svoret dem begge Døden , og nu takkede han Gud
at han havde tilfredstillet sin Hevn. „ —

” Hvilket Indtryk dette forfkrækkelige Skue-
spil gjorde paa mig ! — nei , jeg vover forgie-
ves at beskrive Dem det. — Den hele Lyng
af denne Blodskyld , hvilede tungt paa mig ; thi
hiin , som var Uarsag til dette Blodebad — hiin
havde jeg i hendes blomstrende og uskyldige Ung-
dom forført. — Yngling , du , som engang
skal læse dette , dersom du her ikke føler , hvad
det er , saa luf Bogen og læg den bort. „ —

” Siden dette Øjeblik var mit Liv berøvet
al Glæde. De begge øvrige Medfølgere i min
Gens

Eensomhed tog Døden ogsaa hastig bort; jeg allene er tilovers, og kan ikke døe. — O Gud! du er retfærdig, og alle dine Domme ere retfærdige! „ —

Bernard kunde ikke læse videre, saa meget sølede han Bægten af det, der nedtrykkede den Gamle. Han saa ofte ubevægelig paa Oldingen, Oldingen saa paa ham, og begge troede at have stor Aarsag dertil. Thi Oldingen fandt i Bernards Træk noget, som mægtig trak ham til Ynglingen, og denne sluttede sig til, efter hvad han havde læst — paa ingen anden, end hans Bestefader, den gamle Zeldorf. — Han var det virkelige. — Man forestille sig den Scene, da begge Kiendte hinanden og aabenbarede sig — beskrive lader den sig ikke. — Bernard fortalte sin Bestefader, hvad han vidste om sin Families Historie, og hvori sandelig ikke var meget behageligt. Ved mangen sørgelig Begivenhed stønnede han, da han troede den maatte endnu mere nedbøye den gode Olding, men denne bad ham, intet at fortælle, da han troede at skylde sig selv denne Bod. — Den unge Hollænder, som Læseren endnu kun Kiender lidet til, var en elskværdig bønelig Yngling, hvis Siel sølede alle Indtryk med en levende Indbildning, og altsaa tog den hierteligste Andeel i hvad

hvad her foregik. Han havde en Broder paa det gode Haabs Forbjerg, som havde udbedet sig ham af hans Fader. Omendskient han nu saa sig saa skrækkelig skuffet i sin Forventning, saa fandt han sig dog i sin Skiebne, eftersom Forsynets største Gave, Haabet om bedre Dage, ledsagede ham allevegne.

De tre Eremitter sloge nu deres Boepæl op hos hverandre. Zellsdorf underholdt sig meest med Gud og det Tilkommende, imidlertid hans begge Sønner (saa kaldte han dem bestandig) besørgede Agerdyrkningen, Jagten og Huusholdningen. De havde en stor Overflodighed paa Levnetsmidler, friske Frugter og Wildt, og fandt alting saa vel indrettet, at de med liden Møye forskaffede dem mange af Livets Bequemmeligheder. Men desuagtet maatte dog Tanken, om her at tilbringe deres blomstrende Aar, være dem forskrækkelig. Den store Riigdom af Edelskene, Perler, Guld og Penge, som den Gamle havde anvist dem, og hvormed benævnte Kielder næsten var opfyldt, maatte nødvendig hos saa muntre Unglinger frembringe det varme Ønske, at besidde dette Gode for Verden, for deres Venner og Fornøjelse. Den unge Hollænder var altid ved godt Mod, og troede, det kunde ikke feile, at jo engang et Europæisk Skib skulde lande her, til, optage dem, og bringe dem igien til deres Fæder.

Fædernefand. Om hans Alhuelse blev opfyldt eller ikke, skal vi strax see af det følgende.

Bernard syffelsatte sig engang med Fiskefangst paa den ydre Ende af Den, da han langt borte hørte nogle Skud. Da han vidste at hans Medbeboere vare paa Jagt, saa stod han i den Meening at Skuddene kom fra dem, og bekhmrede sig ikke derom. Snart derpaa saae han Hollænderen at komme langs med Floden, havende Flinten paa sin Skulder; og roelig gaae sin Ven, men alligevel blev Skuddene igientaget. Dette gjorde dem begge opmærksomme; thi Hollænderen havde hidindtil troet, at det var Bernard, som skød, og derfor heller ikke bekhmret sig derom. — De komme nu tilfammen og vidste ikke hvad dette skulde betyde. Den gamle kunde det ikke være, thi han var for svag, og ikke mere i Stand til at hæve en Flint. Da Skuddene bestandig bleve fordobblede, saa steg de op paa en Forhøjning, og saae, til deres største Fornøielse, paa Klipperne bag deres Boepæl nogle Matroser, som ved at see dem, svingede Hattene og raabte dem til sig. Guld af Glæde iilede de deres nye Giester i Møde, men hvor uudsigelig blev deres Glæde formæret, da de ved deres Opgang af Biergene, saae et Skib ved Strandbrædden at ligge for Anker.

Dette Skib var landet her, for at tage friskt Vand. Nogle Matroser vare gaaet paa Jagt, og

og havde paa det Sted, hvor Bernard først havde boet, seet Spoer af Mennesker, og dette gjorde dem opmærksommere. Da de komme til Klippen og saae det lille Træhuus, skied de adskillige gange, for at fremlokke Beboerne af samme, men den gamle Zeldorf, da han havde en meget svag Hørelse, fornam intet. Over kunde de ikke komme, da de ikke havde bemærket Gangen over Klipperne, og desuden havde liden Tid. Det var altsaa en stor Lykke at Hollænderen traf Bernard, og at de stode op paa Hønen, thi Matroserne troede allerede at Beboerne af Huset vare uddøde, og vilde igien gaae, eftersom de ikke kunde komme over. Bernard gik dem i Møde, førte dem over Gangen, og til sit Huus. — Hvad den gamle Zeldorf følede, da han saae sine Børns Befriere, lader sig ikke beskrive. Det gjorde saa stort et Indtryk paa hans Sundhed, at den desuden meget bedagede og afmægtige Olding ikke mere kunde haabe, at forlade sin De.

Matroserne bragte Bernard i Skibet til Capitainen, som strax var villig at tage ham med til Engelland. Denne Dag var bestemt at være Unglingen en af de gladeste i hans Liv; thi der ventede endnu i Skibet mange behagelige, uformodede Optrin paa ham. — De Medreisende paa Skibet toge næsten alle af Nysgierrighed i Land, for at see denne Robinsons Indretning. Bernard bemærkede

iblandt disse en ung Mand i tyrkisk Klædedragt, som havde en smuk tyrkisk Pige ved Haanden, som tildrog sig hans hele Opmærksomhed. Han gik nærmere til og betragtede ham nøjere, den fremmede gjorde ligesaa, — det var hans Ven Majdorf. — Efter den første Bestyrtelse, hvorpaa fulgte mange hede Omarmelser, tog Majdorf sin Ven, og førte ham til en anseelig middelaldrende Mand, og sagde: "Her Hr. Heidenstrom, her har De Deres Søn, Bernard, igjen.," — Og til Bernard sagde han: "Ven, omarm Din Fader.," — Begge saae en Tid forstummede paa hinanden, og faldt endelig bævende i hinandens Arme. — "Er Du min Søn?," — "Er De min Fader?," — Saa raabte De uafsladelig, og kunde ikke ophøre at kysse hinanden. Alle, som bivaanede dette Optrin, bleve strax bestyrtede over saa megen Overraskelse og uformodede Tilfælde. Man vil maaske blive begierlig at vüide, hvorledes begge disse Personer var forenede og kom her, og hvem den skienne Tyrkinde, som Majdorf førte ved Haanden, var; men jeg sparer Fortællingen derom til en anden Tid, og beretter nu allene, hvad der endnu foregik paa Den, inden at de forlod den.

Det gandske Selskab toge nu Benen til Huset, hvor der igjen ventede dem et nyt Optrin.

Oldin.

Oldingen sad mat og uden Kræfter paa en Stoel, i alle hans Træk kunde man spore den hastig nærmende Død. Den unge Hollænder gjorde sig Umage for at hielpe ham, men det var for sil- dig; thi den hastige Glæde, Esterretningen om det ankomne Skib havde virket al for stærkt paa ham. Bernard nærmede sig til ham, forestilte ham sin Fader og sin Ven, og fortalte, hvor lykkelig denne Dag havde været for ham. Zeldorf svarede smilende: Gud er meget naadig imod mig. Jeg har ikke fortient at see det Land igien, som jeg formedelt mine Synder har forladt. Men dog lader han Enden af mit Liv være rolig og fornøjet, og lader mig, uden at jeg var det værd, døe i min Dattersøns Arme. Reis lykkelig, min Bernard; jeg mærker Dødens Komme — om saa Øjeblikke er det forbi; begrav mig da hos hiine Ulykkelige, med hvilke jeg her har levet lang Tid. Al! ved hiines Side, hvis Død er forarsaget ved mine Laster. — Lad mit Exempel advare dig, naar du igien kommer til Europa blandt Mennesker. Lad dig lede af Kierlighed og Dyd, jeg gjorde det ikke, og mit hele Livs Glæde var tabt. — Han kunde ikke tale mere, toq endnu ved Tegn Uffæd med alle, og faldt endelig i en Slummer, hvoraf han ikke mere opvaaagnede. — Bernard fuldbyrdede hans sidste Befaling, og begrov ham ved Siden af de øvrige, som der paa Ben vare døde.

Derpaa søgte de Kielderne, og fandt en saa stor Mængde af Penge og Kostbarheder deri, at de kongeligen kunde begave, saavel Capitainen, som alle de der vare i Skibet, og endnu selv beholde nok for deres hele Levetid. Nu gik de om Bord, og tildele deres Fæderneland i Medde, og Bernard erfarede nu sine Venners Historie, som stod meget i Forbindelse med hans Faders.

Kaserne behage at erindre sig, at i den Storm, som truede begge disse Venner med Undergang, befandt sig tvende engelske Skibe i Nærvarelsen. Majdorf blev ved Skibets Ødelæggelse et Rov for Bølgerne, som til Lykke kastede ham imod et af de engelske Skibe. Dette, som var bedre ved Magt, udkastede et Loug, hvorved Majdorf holdte sig fast, og blev altsaa lykkelig halet op paa Skibet.

Skibet kom fra Indien og gik tilbage til Engelland; dersom altsaa Majdorf vilde fortsætte sin Reise, saa maatte han med det første Skib, som mødte ham, vende om, for at komme til det gode Haabs Forbiereg. Men Korsarerne sparede dem deres Umage. Ved Grændserne af de Kanariske Der blev det vaabenløse Koffariskib overfaldet af tvende Algieriske, og hastig overvundet. Alle, som vare an Bord, geraadede nu, tillige med Majdorf i Slaveriet. Den sidste blev bragt til Algier, og solgt derfra til Smyrna, hvor

hvor han faldt en fornem tyrkisk Kiebsmand i Hænderne, og maatte arbejnde i sammes Have. Uvant til Slaveriet og det tunge Arbejd var hans Tilstand meget bedrøvelig, og omendstiont hans Herre holdt ham temmelig vel, saa seledede han dog dybt Tabt af sin Frihed og Byrden af sine Kieder. Elmire, Tyrkens eneste Datter, kom ofte i Haven, saa den unge Europæer, havde Medlidenhed med hans Tilstand, saa og taledede ofte med ham, og hendes Medlidenhed forvandlede sig til Kierlighed. De aabenbarede sig for hinanden, og Elmire lovede overalt at følge Majdors. Til deres Befrielse og Forening saa de intet andet Middel end Flugten; og Pigen skulde antette de dertil fornødne Anstalter. En hollandsk Kiebsmand, som just dengang opholdt sig i Smyrna, og gieldte meget i hendes Faders Huus, skulde deri være dem behjælpelig. Elmire førte ham i Haven, gjorde ham bekjendt med Majdorf, denne fortalte ham sin Historie, og Majdorf erfoer, at denne Kiebsmand var Philip Heidenstrom, Bernards Fader. Da Skibscapitainen, som skulde føre ham tilbage til Holland, var hans gode Ven, saa var det let at overtale ham, at han skulde optage begge de Flygtende, og holde dem skjult. Alle Anstalterne vare giorte til Afreise, og Dagen til Flugten allerede bestemt, da Elmires Fader pludselig døde, og ved den Forvirring, som derved reyste sig i Huset, blev

deres Flugt endnu lettere. De komme lykkelig om Bord, foere bort, og blev ogsaa overfaldne af en heftig Storm, og henkasted i en gandske anden Ean, de leed Mangel paa friskt Vand og derfor lagde an ved den De, som de saae for sig.

Philip Heidenstrom var, efter hans Flugt fra 3^{**}, reist til Holland, og der taget Tieneste hos en riig Kiebmænd, som ingen Børn havde, og gjort sig saa yndet af ham, at denne, efter som han døde uden Arvinger, efterlod ham sin hele Formue. Nu havde hans Forretninger kaldet ham til Smyrna, og Skiebne styrede det saa forunderligt, at han først skulde finde og redde sin Søns Ven, og endelig sin Søn selv.

Reisen gik nu lige til Engelland, hvor de ankom lykkelig, og toge derfra Bøjen til Amsterdam. Den unge Hollænder vendte hjem til sin Fader, hvis Glæde var ubeskrivelig, da han allerede havde holdt sin Søn for fortabt, og nu kunde han med sine medbragte Riigdomme igien opbialspe hans forsaldne Handel. — Elmire antog den christelige Religion, lod sig døbe under det Navn Caroline, giftede sig med Majdors og de førte med hinanden det lykkeligste Liv. — Bernard og hans Fader levede tilsammen; den sidste opgav sin Handel, og de slog sig med deres paa begge Sider uskatterlige Riigdomme til Rolighed. Den gode Yngling var den eneste, hvis Lyksalighed endnu ikke var fuldkommen; thi midt iblandt sin

Glæde

Glæde og blandt sine Venner manglede ham endnu alletider noget. — Han havde endnu ikke forglemte Julie. Ofte vendte han sine Ønekast imod Grændserne af sit Fædreland, som endnu forstyrredes af hiin langvarige Krig. Efterretningerne, som han erholdte derfra, var meget bedrøvelige. Hans Formue havde den Heidenstromiske Familie deelt imellem sig; Sandler og Raadsherren Bent havde taget det meste, eftersom de brugte det meste. Desuden var den første formedelst sin Ødselhed kommet saa dybt paa Knæerne, at han tilsidst af Fortvivlelse lod sig ved et Partie bruge som Spion, og var bleven fanget og ophængt af Fienden. Hans Kone, den forrige Frøken von Mellingen, havde, saasnart det kom paa Bunden med hans Formue, forladt ham, og opholdt sig som Maitresse hos en preussisk Officier. Hendes yngre Broder, som havde studeret tillige med Bernard, var formedelst denne Officiers Megling, ogsaa kommet i preussisk Tjeneste. Raadsherre Bent døde just til rette Tid, og hans Enke gistede sig tredie gang, og tog sin Mands rødmuffede Kræmmerboend. Ogsaa den gamle Frue von Thausfeld var død, hendes Børn vare borte, og man kunde ikke meddeele nogen Efterretning om dem. Rigesaa lidt vidste man Marianes Opholdssted; thi hun havde ogsaa, efter den gamle Madam Heidenstroms Død, begivet sig bort fra Z**.

Saaledes stod det nu med Bernards Familie og gamle Bekiendtskab. Efterretningen om Julie og hendes Broder gjorde ham meest ondt. Paa den hele Reise havde han meest underholdt sig med den Tanke, at finde Julie igien, at gjøre hende lykkelig, og med hende at blive lykkelig. Han gjorde sig al muelig Umage, for endelig at erfare noget vist om hende, men hans Bestræbelser vare forgieves.

Majdorf gik engang og spadserede ved Havnen i Amsterdam, da just et fransk Skib skulde gaae ud, og de Reisende til den Ende staae om Bord. Han bemærkede iblandt samme et ungt Menneske, som førte et Fruentimmer med Slør ved Armen, og som syntes at være ham bekiendt. —

Det var Thausfeld, og hans Ledsagerske var Julie. — Saa snart de kiendte hinanden spurgte baade Thausfeld og Julie: Hvor er Heidenstrom? — „Ikke langt fra Dem „ — svarede Majdorf, vendte tilbage med dem og førte Dem til Bernard, som just ved Klaveret søgte at adsprede sin Bedrøvelse. Den saa hastig overraskede Yngling vidste selv ikke, hvorledes han blev til Mode, og holdt det for en Drøm, da han saae Julie. Sandelig, det var ikke mere den forrige Julie. Saa mange bedrøvelige Dage, og en saa langvarig Sygdom, havde udsløttet de første Roser af hendes Kinder; men dog var Afstrykket af hendes skønne Siel blevet i hendes Ansigt, og hun selv havde for den sønsolende, tro Bernard endnu Tillokkelse nok. For Julie selv og for hendes Broder var visselig dette Oprin mindre uforberedt, men det var dem dog nyt nok; thi de havde slet ikke gjort denne Reise i den Hensigt at finde Bernard igien. — Hvad de altsaa nu sølede, da de saae alle deres Hierters Duster opfyldt. — Det lader sig ikke vel fortælle. Paa begge Sider var man strax begierlig efter at viide, hvad, som her havde bragt dem tilfammen. Da Bernards Historie allerede er Læseren bekiendt, saa lader jeg mig her nøye med at fortælle, hvad der imidlertid foregik med Julie og hendes Broder.

Julies langvarige Sogdom og Tungfindighed, havde kostet hendes Moder, hvis eneste Glæde hun havde været, Livet. Een af hendes Betslægtede tog hende derpaa til sig, og hendes Broder gik i preussisk Krigstjeneste hvor han inden kort Tid opnaaede en Ritmesters Plads. Smidlertid havde Julie temmelig erhholdet sin Sundhed igien, ogsaa hendes Tungfindighed havde forladt hende, men desuden blev dog Erindringen om hendes Elskede bestandig levende og troe i hendes Siel. Hun havde ofte hørt, at Bernard skulde befinde sig under de preussiske Husarer, og hun underholdt sig bestandig med den Tanke at være hos ham. Da altsaa engang af en Hændelse en Husar reed forbi hendes Vindue, ved hvilket Regiment Bernard skulde befinde sig, saa forfaldt hun i Levningsen af en Paroxysmus paa det Indfald, at forlade hendes Huus, klæde sig i Mandeklæder, og lade sig antage iblandt disse Husarer. Denne besynderlige dumdriftige Beslutning udførte hun virkelig, og da man dengang ved den preussiske Armee havde Folk meget nødig, saa blev, angaaende Kønnet og Legems Beskaffenheden, ikke anstillet nogen nøye Undersøgelse, og hun kom lykkelig igiennem med de øvrige Rekruter. Men da hun underhaanden erkundigede sig om Bernard, og erfoer, at han var rømt, da var det igien forbi med al hendes forhåbede Glæde og Lyksalighed, og hun indsaae nu, at hun besandt sig i den fletteste Tilstand af Verden. Til hendes Lykke eller Ulykke blev i nogle Uger hendes egenlige Kian ved et Tilfælde opdaget, hun arresteret og forhørt, hvad der havde bragt hende til dette Foretagende. Man forestille sig nu hvor undseelig og skamfuld den arme Julie maatte staae der, da hun ikke kunde frembringe nogen anden Aarsag, end Kierlighed. — Denne besynderlige Hændelse loffede en Deel Nysgierrige til fra alle Kanter, som vilde see den skønne qvindelige Husar. Hendes Broder, som stod ved et gandske andet Cavallerie-Regiment, og just havde Forretning i Hovedkvarteret, saa hende af en Hændelse, og begaae, Julie og han, faldt af Forfækkelse i Asmagt, da han i hende kiendte sin Søster. Sagen blev

blev strax almindelig bekiendt, og Thaufeld udbad sig sin Søster, for igien at føre hende hjem. Imidlertid havde Obristen af Husar-Regimentet, en gammel vellystig Syn-der, seet Julie, og havde ganske andre Hensigter med hende, hvilke han til Udførelse overgav Ritmesteren ved den Eskadron, hvor hun havde staaet. Denne var just den samme, hos hvilken Slanders forrige Kone orholdt sig; han havde af hendes Broder, Lieutenant Melin-gen, hørt om Thaufeld og Julies Elsker, hans egne Begierligheder vaagede op, og han søgte derfor paa den mueligste Maade at forhindre denne arme Piges Udleverelse. Eftersom nu Thaufeld paaastod at tage hans Søster med, maatte det vel skee, men Ritmesteren begyndte at opirre han dermed, og sagde iblandt andet: Mammefelle Julie maatte vel være af et ganske besynderlig Slags Søstre. Thaufeldt fandt sig fornærmet derover, det forarsagede Uenighed, som tilsidst endte sig med en Udfordring. De viklede Rugler, Thaufeld skød Ritmesteren ihjel, flygtede med sin Søster til Holland, og vilde gaae derfra til Marseille, hvor de havde rige Betslægtede, da Majdorf til Lykke traf dem ved Indtrædelsen i Skiber.

Allerede ofte havde Thaufeldt fortrudt, at han havde været hans Ven saa meget imod i hans Kierlighed; thi nu indsaae han vel, at det var forgieves at udrydde ham af Julies Hierte. Intet kunde derfor være mere ønskeligt, end denne Forening, som skaffede dem al Lykke og Rolighed igien. De valgte tilsælles det rolige sorgfri Privatlevnet, reiste til Schweiz, købte nogle Godser, og levede der det lykkeligste Liv. — Om Mariane fik man Efterretning, at hun var gaaet i et Kloster, og der havde endet sine Dage. Julie har sødt sin Bernard, og Caroline sin Majdorf Sønner og Døtre, som formerer deres Lyksalighed, og giver dem det skønneste Haab. Den gamle Philip Heidenstrom lever ogsaa endnu, og nyder, efter et uroligt Foraar og Sommer, Glæden af en rolig Vinter.

